

IV./2023

BOŽJE POSLANSTVO, MOJE POSLANSTVO
Pomožna snov za učitelje v sobotni šoli

Ljubljana, 2023

1. BOŽJE POSLANSTVO, KI GA OPRAVLJA ZA NAS

Prvi del

Splošni pregled

Bog Svetega pisma je Bog misijonstva. Njegova misijonska narava in značaj sta najprej ukoreninjena v njegovi pobudi, da ustvari človeštvo po svoji podobi, ter v njegovi želji, da bi bil z njima v odnosu. Božji odnos z Adamom in Evo pred padcem je zajemal vsakodnevno občestvo v Edenskem vrtu (1 Mz 3,8). Ellen White piše: "Dokler sta ostala zvesta božanskemu zakonu, je njuna sposobnost spoznavanja, uživanja in ljubezni nenehno naraščala. Nenehno sta pridobivala nove zaklade spoznanja, odkrivala osvežilne izvire sreče in dosegala vse jasnejše predstave o neizmerljivi, zanesljivi Božji ljubezni." (Očaki in preroki, str. 51) Žal pa je greh prekinil pogovor iz oči v oči.

Padec v greh pa ni končal Božjega poslanstva človeštvu. Padec je le premestil njegovo poslanstvo v novo razsežnost. Po padcu je Božje poslanstvo postalo ukoreninjeno v njegovi pobudi, da odreši padlo človeštvo. Zaradi njegove obljube v 1 Mz 3,15 je Sveto pismo kot celota opis različnih Božjih misijonskih prizadevanj, da bi rešil in obnovil grešno človeštvo v njegov prvotni namen zanje. Ker je poslanstvo Božja lastnost (misijonstvo je njegova sama narava in značaj), Bog ne bo dvignil rok od nas.

Razlaga

Poslanstvo kot Božja lastnost

Od 1. Mojzesove knjige do Razodetja ima Sveto pismo enotno sporočilo: Bog je odločen popraviti posledice padca. Če Sveto pismo kot celota govori o nenehnem Božjem doseganju človeštva, bi 1 Mz 3,9 lahko šteli za vprašanje, ki ga poganja. 1 Mz 3 je pripoved o tragičnem poskusu Adama in Eve, ko sta v duhu samopotrjevanja in odločnosti poskušala biti neodvisna od Boga. To poglavje je tudi opomin o resničnosti greha in njegovih posledic. Adama in Evo so posledice njune izbire pripeljale do tega, da sta se skrila pred Bogom. Prvi Božji odziv na stisko človeštva je prišel v obliki vprašanja, naslovljenega na Adama: "Kje si?" Razumevanje namena tega vprašanja je bistvenega pomena za razumevanje namena celotnega gonila Svetega pisma.

Za začetek: "Kje si?" ni teološko vprašanje. Je misijološko vprašanje. To vprašanje razkriva, da Bog Adama in Eve kljub njuni napačni odločitvi ni zapustil. Človeški upor ne odvzame ničesar od Božje želje po intimnem odnosu z ljudmi. Bog še vedno ljubi in išče svoje blodeče otroke.

Vprašanje "Kje si?" je prvo, ki ga Sveto pismo pripiše Bogu, in govori bolj o stanju kakor lokaciji. Zato namen vprašanja ni bil odkriti, kam sta se Adam in Eva skrila pred Bogom. Bog nikoli ne zastavlja vprašanj z namenom, da bi pridobil informacije. Njegova vseomogočnost je vir brezmejnega znanja, ve tudi za to, kar še ne obstaja. Ker je Bog vseomogočen, je natanko vedel, kam sta se skrila Adam in Eva, kaj sta storila in v kakšnem stanju sta.

Ko Adama ni bilo na običajnem kraju, kjer se je srečeval z Bogom, je bilo očitno, da je nekaj narobe. Vprašanje, ki ga torej Bog zastavi Adamu v 1 Mz 3,9 "Kje si?" ne pomeni, kje geografsko se nahaja. Vprašanje "Kje si?" pomeni odnos: "Kje si v tem odnosu?" Ker so bile v prejšnjih vrsticah razkrite prve posledice greha, je bilo Božje vprašanje namenjeno predvsem temu, da Adam in Eva razmislita o svojem odnosu z Bogom. Vprašanje naj bi ju spodbudilo k razmisleku o posledicah svoje neposlušnosti Bogu. Adam in Eva sta dobila priložnost, da se

preiščeta in priznata svojo krivdo. Božje vprašanje je enako naslednjemu vprašanju: "Zakaj vaju ni na našem običajnem kraju? Kaj se je zgodilo z našim odnosom, da se poskušata oddaljiti od mene? Kaj pomenijo ti figovi listi, s katerimi se pokrivata?" Satanova lažna obljuba Adamu in Evi se je glasila, da bosta zaradi neposlušnosti postala podobna bogovom. Da bo greh izboljšal njuno življenje. Vemo, kako se je to izšlo. Adam in Eva sta končala gola, namesto da bi postala podobna bogovom. Njuna rešitev za novo stisko je bila, da sta sešila figove liste, da bi skrila svojo goloto. Če bi to rešilo njun položaj, se ne bi skušala skriti pred Božjo navzočnostjo. Nasprotno, Boga bi soočila z ugotovitvijo, da mu ni bilo do njune blaginje.

Poleg tega je bilo vprašanje "Kje si?" resen klic misijonarskega Boga, ki se je v svojem tesnobnem spraševanju zavedal, da je med njim in ljudmi nastal prepad. Vprašanje je bilo tudi povabilo, naj se njegova izgubljena otroka vrmeta v odnos ljubezni in zaupanja vanj. V luči obljube iz 1 Mz 3,15 je Božje vprašanje obljuba upanja. Čeprav je greh zaradi Adamove in Evine neposlušnosti vrgel senco na božanski načrt za človeštvo, ta načrt ni bil onemogočen. Sredi sodbe je dana obljuba o Odrešeniku.

1. Mojzesova knjiga ni le pripoved o resničnosti greha in o njegovih posledicah. V njenem središču je tudi posnetek Božjega odrešilnega poslanstva. Ko ga Adam in Eva zavestno nista ubogala, je imel Bog na voljo vsaj tri možnosti. Prvič, lahko bi ju preprosto zavrgel; to pomeni, da bi ju pustil umreti zaradi njunega greha in nato ustvaril nove ljudi. Drugič, Bog bi lahko pustil Adama in Evo, da bi za vedno trpela zaradi posledic svojih slabih odločitev. Tretja možnost, je bila možnost, ki jo Bog izbral. Pomenila je odrešenje: prepad v odnosu, ki je nastal zaradi zavestne neposlušnosti Adama in Eve, bo On požrtvovalno premostil. Čeprav bosta morda trpela posledice svojega greha, ne bosta večno živela v svojem padlem stanju. Odkup človeštva ni bil obljubljen le z besedami, ampak je bil viden tudi v dejanjih: "Gospod Bog je naredil človeku in njegovi ženi suknji iz kože in ju oblekel." (1 Mz 3,21) Ta oblačila so odraz Božje pravičnosti in milosti. Čeprav je greh v kakršni koli obliki za Boga žaljiv, nam milostno ponuja, da nas očisti vsake nečistosti mesa in našo goloto pokrije s svojo pravičnostjo.

Utelesenje kot poslanstvo

Kristusovo utelesenje je osrednjega pomena za izpolnitev Božjega poslanstva. Medtem ko sta v 1 Mz 3,21 prihod obljubljenega Odrešenika utelešala Adam in Eva, oblečena v oblačila iz kož žrtvovanih živali, se je obljuba v Novi zavezi uresničila z Jezusovim rojstvom. Z utelesenjem je transcendentni Bog Stvarnik postal imanenten, da bi se razkril na najbolj popoln možen način v človeških okvirih. V Jezusu se je Bog popolnoma poistovetil s človeštvom z izrecnim namenom, da bi razkril ne le Božjo ljubezen, marveč tudi svoj odrešilni namen za človeštvo. Bog v svojem prizadevanju za rešitev človeštva ni ostal odmaknjen od človeštva. Namesto tega je premostil vrzel tako, da je prevzel človeško naravo ter izkusil človeške tegobe in skušnjave. Z različnimi vidiki svojega služenja Kristus ni samo preroško oznanjal Božjega vladanja, ampak ga je tudi utelešal, saj je Božjemu odrešilnemu poslanstvu dal obraz, glas in roke. Z ozdravljanjem bolnikov, očiščevanjem gobavcev, vračanjem vida slepim in obujanjem mrtvih je Kristus pokazal Božjo moč, da v celoti obrne prekletstvo padca. S tem je Kristus preoblikoval pojem Božje ljubezni, da bi jo ljudje lahko razumeli, izkusili in bili pritegnjeni k Bogu. Nadomestna Kristusova smrt je bila Božji načrt, da s seboj spravi odtujeno človeštvo (Jn 3,16). Kristusova služba in daritev sta poslanstvo nad vsemi poslanstvi!

Drugi prihod: dokončano Božje poslanstvo

Jezusove zadnje besede v Svetem pismu so: "Da, pridem kmalu." (Raz 22,20) Z drugim Jezusovim prihodom se bo končalo Božje poslanstvo po padcu in začela se bo faza Božjega poslanstva na Novi zemlji. Jezus prihaja, da si prisvoji zemljo in vlada na njej, kar je uresničitev Odrešenikove obljube iz 1 Mz 3,15.

Doba Nove zemlje Božjega poslanstva pomeni popolno odpravo posledic padca: Bog bo spet sredi svojega ljudstva, trpljenja in smrti ne bo več (Raz 21,3.4) in ljudje bodo imeli dostop do drevesa življenja (Raz 22,2).

Uporaba

Božje osnovno vprašanje: "Kje si?" je namenjeno tudi vsakomur od nas danes. Sveto pismo pravi, da "so vsi grešili in so brez Božje slave" (Rim 3,23). Namesto da bi zaradi krivde greha bežali pred Bogom, kar sta Adam in Eva neuspešno počela, moramo nepristransko raziskati, kje se nahajamo v našem odnosu z njim ter mu priznati svoje grehe. Imamo zagotovilo: "Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen." (1 Jn 1,9) Brez tega zagotovila resnično ne bi mogli spremeniti poteka dogodkov v svojem duhovnem življenju. Vsak poskus, da skrijemo svojo goloto pred Bogom, je prav tako nespameten kakor je bil poskus Adama in Eve, da bi prikrila svojo nagoto s figovim listjem. Vse človeške rešitve za spopadanje z grehom in krivdo so popolnoma neustrezne in ničvredne. Figovi listi naših dobrih del, ugleda in cerkvenih nazivov ne zadoščajo kot duhovno pokrivalo. Samo Bog nam lahko priskrbi ustrezno duhovno pokrivalo. Edina trajna rešitev je pokrivalo, ki nam ga On ponuja po Jezusu. Bog ne pokriva naših grehov in krivde. Najprej nam jih odvzame, nato pa nas namesto tega pokrije s Kristusovo pravičnostjo.

Tako kot je Bog šel iskat Adama in Evo, išče tudi nas, a ne zato da bi nas kaznoval, temveč da bi nam ponudil spravo, da bi nas rešil pred sodbo, ki si jo zaslužijo naši grehi.

2. BOŽJE POSLANSTVO, KI GA OPRAVLJA ZA NAS

Drugi del

Splošni pregled

V poslovilnem govoru pred vnebohodom je Jezus naročil svojim učencem: "Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta." (Mt 28,18-20) To navodilo je postalo znano kot "veliko pooblastilo". Z velikim pooblastilom je Jezus določil agendo za cerkev v vseh obdobjih in kontekstih. Poleg tega, da je Jezus jasno opredelil odgovornost svojih učencev, da širijo njegov nauk med vse skupine ljudi po svetu, je svojim sledilcem zagotovil, da je izpolnitev te težke naloge mogoča zaradi njegove vsemogočnosti in vseprisotnosti, ki ju bo izvajal v njihovem imenu.

Razlaga

Čeprav je na začetku prihajalo do hudih nesoglasij glede nekaterih vidikov velikega pooblastila (Apd 15,1-29; Gal 2,11-14), se je na splošno razumevanje identitete in poslanstva zgodnje cerkve osredotočalo na Kristusovo zapoved, naj naredimo vse narode za učence. Dejstvo, da se vsak od štirih evangelijev konča z različico velikega pooblastila, močno priča o njegovi osrednji vlogi (Mt 28,18-20; Mr 16,15-20; Lk 24,45-49; Jn 20,21-23). Od takrat se je veliko pooblastilo skozi stoletja različno razlagalo in uporabljalo.

Sestavine apostolstva

Pregled literature o apostolstvu razkriva tri bistvene razsežnosti ali procese vsakega učinkovitega pristopa k učenstvu: razumsko, odnosno in misijonsko razsežnost.

Racionalna (učna) razsežnost učenstva je proces, v katerem se vernik namerno uči od Jezusa. V prvotnem kontekstu je beseda "učenec" (*mathetes*) pomenila nekoga, ki je bil vajenec pri učitelju. Takšna oseba se je pridružila učitelju, da bi pridobila teoretično in praktično znanje. Racionalna razsežnost poudarja potrebo po nenehni metamorfozi in rasti tudi za tiste, ki so že postali učenci. Kajti "poučevanje" v Mt 28,19 je nenehni proces, razumska razsežnost učenstva je vse življenje trajajoč postopek učenja in rasti. Vendar pa cilj tega nenehnega učenja ni le posredovanje znanja, temveč tudi spodbujanje popolne predanosti Jezusu.

Odnosna (skupnost) razsežnost učenstva se razvija v okviru podporne skupnosti, kjer se lahko kaže odgovornost. Nova zaveza prikazuje zelo dinamično skupnostno kulturo v zgodnji cerkvi zaradi njenega razumevanja učenstva kot odnosnega procesa. Zgodnja cerkev je zaradi svojih starozaveznih korenin še naprej poudarjala sorodstvo kot eno svojih temeljnih vrednot. Drugače pa je bilo v tej novi skupnosti to, da sorodstvo ni bilo več opredeljeno v smislu krvne linije in etnične pripadnosti, temveč v smislu skupne vere in občestva v Kristusu. Cerkev je postala okolje vključevanja in sprejemanja (Gal 3,28). Dobrodošli so vsi na podlagi izpovedi vere v Kristusa kot Odrešenika in javne izpovedi popolne zvestobe Kristusu s krstom v vodi (Apd 2,37.38).

Zgodnja cerkev je svoje vrednote korporativne solidarnosti in sorodstva izražala z uporabo prispevkov kot sta Kristusovo telo in Božja družina, s katerimi je opisovala soodvisnost med svojimi verniki ter izražala tesno povezanost, ki jim je omogočala, da so drug drugega obravnavali kot družinske člane (Rim 12, 1 Kor 12, Ef 2,19, Ef 4, Gal 6,10, 1 Tim 3,15; 1 Pt 4,17). Takšna skrb je spodbujala razvoj trajnega občutka soodvisnosti, korporativne solidarnosti in odgovornosti med verniki cerkve. Njihova soodvisnost je nakazovala, da mora vsak vernik telesa odigrati edinstveno vlogo, vendar je odvisen od vseh drugih članov.

S prikazom novega načina življenja je ta nova verska skupnost pritegnila množice ljudi (Apd 2,46.47). V takem okolju biti učenec ni pomenilo preprosto sprejeti abstraktne trdilne resnice o Jezusu. Biti Kristusov učenec je pomenilo učiti se od Jezusa in v življenju odsevati, da ga poznaš. Takšno učeništvo je bilo to, kar je zgodnja cerkev počela v imenu Kristusa in kako je predstavljala Kristusa v svetu. Ta skupnostna kultura Nove zaveze, v kateri so bili verniki vključeni v podporne skupine, je postala plodna zemlja za sejanje in negovanje semena evangelija.

Misijonska (oznanjanje vere) razsežnost učeništva se nanaša na razumevanje poziva "naredite učence" (*mathēteusate*) iz Mt 28,19, ki je v bistvu poziv k vključevanju v poslanstvo in podvajanju samega sebe. Ta odredba je glavna zapoved velikega pooblastila in mora ostati glavna odgovornost cerkve v vsakem kontekstu. Verniki Nove zaveze so pojem pripadnosti skupnosti povezali z odgovornostjo, da delijo to, kar ta skupnost predstavlja. Poslanstvo v okviru Velikega pooblastila je več kot le poziv k oznanjevanju evangelija s tistimi, ki Kristusa ne poznajo. Poslanstvo je hkrati poziv k deljenju vere in k učenju zainteresiranih prejemnikov, da bi jih osvobodili iz Satanovega primeža, da bi se lahko v celoti in nenehno posvečali gospodovanju Jezusa Kristusa.

Zato Nova zaveza uporablja besedo "učenec", da opredeli odnos s Kristusom in popolno predanost Kristusom, ki je posledica učenja in ponotranjenja njegovega nauka, spreminjanja z nenehno rastjo v poznavanju Jezusa Kristusa (2 Pt 3,18), življenja v popolni podrejenosti njegovemu gospodarstvu z močjo Svetega Duha (Flp 3,8) in pomoči drugim, da začnejo doživljati, zaupati in slediti Jezusu (2 Tim 2,2). S tega vidika učeništva ne smemo razumeti kot cerkveni program, saj ni dogodek v času. Učeništvo je prej vseživljenjski proces rasti v Kristusom, ki spreminja kognitivne, afektivne in ocenjevalne poglede vernikov na življenje.

Nekaj pogledov na sedanje stanje učeništva

Med današnjimi krščanskimi učenci obstaja soglasje, da je v primerjavi z Novo zavezo sedanja praksa učenja med kristjani v veliki meri izgubila svoj prednostni pomen. Pridobivanje učencev se je v veliki meri skrčilo na to, da so se spreobrnjeni v krščanstvo zgolj včlanili v cerkev. Trenutna rast cerkve se dojema predvsem kot številčna in statistična rast brez kakšne duhovne globine. Z drugimi besedami, kristjani so na splošno veliko bolj pri spreobračanju ljudi, kot pa pri pomoči spreobrnjenim, da postanejo Kristusovi učenci. Žalostno je, da ta pojav pomeni, da lahko nekdo postane kristjan, ne da bi ob tem tudi nujno postal Kristusov učenec.

Pridobivanje učencev: odgovornost vsakega vernika

Jezusova zapoved, naj naredijo vse narode za njegove učence, ni bila namenjena le prvotnim dvanajstim učencem. Ta zahteva je odgovornost vsakega kristjana. Za Petra je to razlog za obstoj vsakega vernika: "Vi pa ste izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod,

ljudstvo za Božjo last, da bi oznanjali odlike tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč." (1 Pt 2,9) Upoštevajte tudi naslednje izjave iz Duha preroštva:

"Vsak pravi učenec se za Božje kraljestvo rodi kot misijonar. Kdor pije živo vodo, tudi sam postane vir življenja. Prejemnik postane dajalec. Kristusova milost v duši je kakor studenec v puščavi, ki izvira v osveževanje vsega in zbujanje želje v vseh, ki se bližajo smrti, da bi pili vodo življenja." (Hrepenenje vekov, str. 195 v izvirniku)

"Bog pričakuje osebno služenje vsakogar, komur je zaupal spoznanje resnice za ta čas. Vsi ne morejo iti kot misijonarji v tuje dežele, lahko pa so domači misijonarji v svojih družinah in soseskah." (Testimonies for the Church,), str. 30)

"Odgovornost za izvrševanje te naloge ni naložena samo posvečenim pridigarjem. Vsakdo, ki je sprejel Kristusa, je poklican na delo zveličanja svojih bližnjih. (Dejanja apostolov, str. 110 v izvirniku)

"Kjer koli se ustanovi cerkev, naj se vsi verniki dejavno vključijo v misijonsko delo. Obiskati bi morali vsako družino v soseski in spoznati njihovo duhovno stanje." (Testimonies for the Church, 6, str. 296)

Aktivno sodelovanje v izpolnitvi velikega pooblastila je nenehna obvezna zahteva, da si lahko Kristusov učenec.

Uporaba

Na podlagi evangeljskega naročila so vsi kristjani poklicani po svojih zmožnostih oznanjati svojo vero. V nadaljevanju so predstavljeni trije načini, kako lahko verniki izpolnijo Kristusovo misijonsko nalogo na vseh področjih življenja, vključno z delom:

1. Vsi kristjani morajo v svoje krščansko pričevanje vključiti močno delovno etiko. Sveto pismo kristjanom nalaga, naj v svojem poklicnem življenju ohranjajo Bogu spoštljiv značaj, ko se pri svojem delu trudijo po svojih najboljših močeh, kot bi delali neposredno za Boga (Kol 3,23.24). Ko verniki na svojo službo gledajo kot na del Božjega klica za svoje življenje, krščanskemu pričevanju dodajo nov pomen. Ohranjanje integritete, prizadevanje za odličnost, zaupanje in zanesljivost ter spoštljivo ravnanje z drugimi na delovnem mestu so lastnosti, ki lahko kristjanom zagotovijo priložnost, da delijo svojo vero.

2. Z misijonsko usmerjenimi mentorji lahko cerkve vodijo mlajše člane pri tem, kako svoje poklicne sanje globoko povezati z vero v Kristusa in njegovim misijonskim poslanstvom.

3. Starši lahko s pravim pristopom k učeništvu in s stalno podporo povečajo misijonske potenciale svojih otrok. Cerkve naj bi si zato prizadevale za vzgojo otrok in pomagale, da odgovornost za vzgojo otrok starši preoblikujejo v poklicanost, da iz njih naredijo učence.

3. BOŽJI POZIV K POSLANSTVU

Splošni pregled

V prejšnjih dveh lekcijah smo videli, da je poslanstvo najprej in predvsem zakoreninjeno v Božjem delu. Božje poslanstvo je gonilna sila za vse druge oblike poslanstva, če naj bodo uspešne. Ta teden preusmerimo pozornost z Božjega poslanstva na poziv človeštvu, naj sodeluje z Bogom pri deljenju Božje ljubezni s svetom. Čeprav je poudarek na človeškem vidiku poslanstva, je treba vse, kar sledi, brati v luči prejšnjih dveh tednov, ki se osredotočata na Božjo misijonsko pobudo in namero.

Sveto pismo vsebuje številne zgodbe in odlomke, ki osvetlujejo Božji dejavni klic ljudem kot njegovim partnerjem, da bi bili deležni blagoslovov, ki jih želi prenesti vsemu človeštvu. Ta teden bomo raziskali nekaj takih primerov. Vse primere, ki so omenjeni v tem tednu, je treba brati v luči prvotnega Božjega načrta stvarjenja, ki ga najdemo v 1. in 2. Mojzesovi knjigi in so najbolj jedrnato povzeti v 1 Mz 1,26-28. Tudi po padcu so prvotni Božji nameni za človeštvo ostali enaki, spremenilo pa se je njihovo uresničevanje zaradi razpada odnosov, ki je bil posledica odločitve Adama in Eve. Poleg prvotne Božje želje se je pojavila potreba po načrtu odrešenja. Ta načrt se začne v Stari zavezi; udejanji se v Jezusovem življenju, smrti in vstajenju; v preostalem delu Nove zaveze pa ga delijo Jezusovi sledilci.

Razlaga

Ko je Bog ustvaril zemljo in v novo ustvarjeni svet postavil človeštvo, je z Adamom in Evo delil prvotno namero. Poklicana sta bila, da skrbita za zemljo, vključno z vsemi živimi bitji, ter da se rodita in množita (1 Mz 1,26-28). V tej zapovedi je z nenehnim ponavljanjem besede "dobro" v tednu stvarjenja implicitno izražena misel, da je Bog postavil človeštvo v svet, obkrožen s čudovitimi stvarmi. Spoznavanje teh stvari in življenje v tem svetu bi vodilo k razcvetu in obilju. Bog je bil tesno vpleten v življenje zemlje; njegova praksa je bila, da se je redno sprehajal po rajskem vrtu (1 Mz 3,8). Človeštvu je bila dana precejšnja svoboda, da je lahko na ustvarjalne načine živelo svoje od Boga dane funkcionalnosti. To početje je bilo Božji prvotni klic človeštvu k poslanstvu.

Po padcu človeštva in vstopu greha v zemeljsko stvarnost so se stvari spremenile. Vendar te spremembe niso izničile prvotnega Božjega klica človeštvu. Bog te, ki so željni poslušati, večkrat opomni, da naj bodo plodni in se množijo ter skrbijo za zemljo (1 Mz 9,1; 1 Mz 15,4.5; 1 Mz 22,17.18; 1 Mz 35,11). Sveto pismo to temo ponavlja od začetka do konca, vrhunec pa doseže v ponovno ustvarjeni zemlji, ki jo najdemo v Razodetju 21-22.

Greh pa je sprožil potrebo po odrešilnem načrtu, ki bi človeštvu omogočil, da bi lahko v polnosti živelo življenje, kakršno si je zamislil Bog. Odrešitev je bila človeštvu prikazana z obredom žrtvovanja. Ko sta Adam in Eva delila ta načrt z naslednjimi rodovi, sta vključila žrtevno dejanje kot del razkrivanja obsega tega, kar bo Bog storil za rešitev padlih ljudi. Čeprav so mnogi verjetno težko razumeli, kako bo odrešenje delovalo, so nekateri videli, da ima Bog načrt, ki prinaša upanje. Ta načrt naj bi postal del Božjega klica, ki naj bi ga človeštvo delilo s svetom. Božji načrt bi ljudem omogočil, da živijo resničnost, kakršno je prvotno načrtoval zanje v Edenu.

Abrahamov poziv (1 Mz 12,1-3)

Ta teden je v ospredju Božji poziv Abrahamu, ki ga najdemo v 1 Mz 12,1-3. Klic vsebuje več bistvenih elementov, ki jih moramo razumeti, če želimo v celoti dojeti, kakšen je bil, je in bo Božji klic k poslanstvu. Prvič, klic je zakoreninjen v 1 Mz 1,26-28. Ta povezava je najbolj jasno izražena v Izaijevem sklicevanju na poziv Abrahamu in Sari, naj s svetom delita veselje Edena (Iz 51,1-3). Ko je Bog poklical Abrahama, naj bo blagoslov narodom, je božanski klic pomenil, da blagoslov vključuje delitev načina življenja, ki se izraža v globoki svobodi in ustvarjalnosti, kar je Bog načrtoval od začetka. Ob hitrem branju 1 Mz 12,1-3 je blagoslov težko v dojeti v celoti, vendar njegov pomen postane jasnejši, če ga beremo v širšem pogledu Svetega pisma. 1. Mojzesova knjiga 22 dodaja podrobnosti o tem, kar je bil Abraham poklican deliti, namreč Božji načrt, ki bo s smrtjo in poznejšim vstajenjem zagotovil nadomestek za človeštvo. Ta načrt je človeštvo dajal upanje, da je mogoče premagati posledice greha in smrti. Prav tako je dajal upanje, da se bodo obljube iz 1 Mz 1,26-28 v prihodnosti spet lahko v celoti uresničile.

V 1 Mz 12,1-3 najdemo še en element poziva Abrahama, ki je pogosto spregledan. Abraham je bil poklican, da blagoslovi narode. Mi smo poklicani delati enako. Pogosto spregledamo, da bodo tudi narodi blagoslovili Abrahama (1 Mz 12,3). Božji klic k poslanstvu vedno zajema dvosmerni blagoslov. Božji sledilci morajo biti pripravljeni sprejeti blagoslov tudi od širšega sveta okoli sebe. Klic v poslanstvo je vedno vabilo k temu, da blagoslavljaš in si blagoslovljen. Razumevanje te dinamike spremeni odnos poklicane osebe ali oseb do drugih in pristop k oznanjanju veselega sporočila. To temo bomo podrobneje raziskali naslednji teden.

Ko beremo Sveto pismo, opazimo trend, ki se vleče skozi obe zavezi. Ta trend je, da je moral Bog človeštvo občasno spomniti na prvotni klic iz 1. Mojzesove knjige. Potreba po opominjanju je posledica dvojega: (1) Božji sledilci so pogosto pozabili, k čemu jih je Bog poklical, in (2) spreminjajoči se časi so zahtevali okrepitev njihovega klica. To pomeni, da je treba splošno poanto Božjega klica od časa do časa kontekstualizirati, vendar samo vabilo ostaja v bistvu enako.

Prostor ne dopušča, da bi v celoti raziskali vse poznejše Božje opomnike k poslanstvu, ki so omenjeni v Svetem pismu, vendar jih nekaj lahko služi kot primeri. Ko je Bog Izraelce pripeljal iz Egipta v puščavo, je svoje ljudstvo izrecno opomnil, da so kot narod poklicani služiti vsem drugim narodom kot duhovniki (2 Mz 19,4-6). Z drugimi besedami, Izrael je bil poklican biti blagoslov ljudstvom okoli sebe in od njih prejemati blagoslove. Salomon je to vabilo ponovil v posvetilni molitvi za novo zgrajeni tempelj (1 Kr 8,41-43). Izraelski in judovski preroki so to vabilo ponavljali na različne načine, kot je razvidno iz Iz 19,23-25 in Mih 4,2-5. Ko se je Izrael vrnil iz izgnanstva, ga je Bog po preroku Zahariju (Zah 8,20-23) ponovno spomnil na ta poziv.

Jezus je živel to vabilo in ga kazal s svojim življenjem. To je na koncu pripeljalo do izpolnitve načrta zveličanja z njegovim življenjem, smrtjo in vstajenjem. Po nekaj letih, ki so jih preživeli z Jezusom in bili priča njegovemu vstajenju, so bili učenci poklicani na enak način kakor Abraham in nato Izrael, kar beremo v Mt 28,18-20. Tudi apostol Pavel se je zavedal, da njegov poklic izvira iz istega vabila, ki ga je bil deležen Abraham, kar izrecno navaja v svojem pismu Jezusovim sledilcem v Galaciji (Gal 3,8.9.14). Zadnjič je vabilo v Svetem pismu podano v Raz 14,6. Tudi tukaj ne gre za novo vabilo, temveč zgolj za ponovitev tega, kar se je začelo v 1 Mz 1,26-28 in se je nadaljevalo skozi zgodovino. Verjamemo, da je to zadnje vabilo namenjeno nam, ki živimo v zadnjih dneh zemeljske zgodovine.

Tako je vabilo, naj živimo in uspevamo kot je Bog načrtoval v rajskem vrtu, tudi naše današnje vabilo. Imamo upanje, da je živeti vabilo in uspevati mogoče zaradi tega, kar je Jezus

storil na zemlji in kar zdaj v nebesih počne za nas. Privilegij je sodelovati z Bogom v tej poklicanosti in namerno oditi v širši svet z blagoslovom, ki ga želimo deliti, hkrati pa pričakovati, da bomo prejeli blagoslov od tistih, ki jih srečamo.

Uporaba

Pogosto, ko ljudje slišijo ali pridigajo o vabilu k poslanstvu, to vabilo omejijo na širjenje veselega sporočila kot obliko obveščanja. Nedvomno je del širjenja blagoslova, ki je bil človeštvu prvič predstavljen v vrtu in se je v zgodovini prenašal po številnih kanalih, tudi deljenje informacij. Vendar je vabilo veliko več kot to.

Ko spoznamo, da je Božje vabilo ljudem ukoreninjeno v 1 Mz 1,26-28, nas razumevanje tega dejstva lahko vodi k temu, da s svojimi različnimi talenti in spretnostmi pritegnemo ljudi k blagoslovu razcveta, ki ga Bog načrtuje za nas. Naše pričevanje drugim bi moralo biti združeno s širjenjem načrta odrešenja, vendar bo na koncu življenje, ki ga omogoča odrešenje, osmislilo vabilo, ki nam ga je namenil Bog. Zato smo poklicani živeti Božje blagoslove tako, da bodo ljudje videli in si želeli to, kar imamo v Bogu. To pomeni, da so tvoje delovno mesto, tvoj dom in tvoj krog prijateljev prvotne kraji, kjer živiš svoje Božje vabilo. Čeprav imata pridiganje in deljenje literature svoje mesto, je glavna izpolnitev vabila, ki je bilo dano Abrahamu in tudi tebi, kako živiš svoje vsakdanje življenje z drugimi, ki se še niso izročili Jezusu ali še niso imeli prednosti, da bi ga srečali. Vendar ne pozabi, da je Božje vabilo dvojni blagoslov. Ko živimo vabilo v svojem vsakdanjem življenju, lahko pričakujemo in iščemo blagoslove, ki se nam bodo vračali od ljudi, od katerih jih morda niti ne pričakujemo.

4. PODREJENOST BOŽJEMU POSLANSTVU

Splošni pregled

Prejšnji teden smo se v nauku osredotočili na Božje vabilo ljudem, naj sodelujejo z njim pri širjenju njegove ljubezni svetu. To poslanstvo ima korenine v stvarjenju in se ponavlja v vsem Svetem pismu. Ta teden pa se osredotočamo na širjenje Božjega poslanstva. Začne se z vabilom, vendar se s tem ne konča; brez širjenja bi bilo vabilo le malo koristno.

1 Jn 4,8 opisuje Boga kot ljubezen. V istem Janezovem pismu piše, da bodo tisti, ki so bili priča Božji ljubezni, to ljubezen delili s širnim svetom. Če to, kar ljudje delijo, ni odraz ljubezni, potem to ni del Božjega poslanstva in naj se ne širi. V nadaljevanju je nekaj primerov deljenja Božje ljubezni, ki nam lahko služijo kot vodilo, kaj danes pomeni deliti Božjo ljubezen z ljudmi okoli nas, ki še niso v celoti izkusili njegove ljubezni v njeni polnosti.

Razlaga

Pri preučevanju deljenja Božje ljubezni je najbolje začeti v evangelijih. Ko se je Bog v Jezusovi podobi utelesil na zemlji, je bilo njegovo utelešenje primer globoke ljubezni. Čeprav nihče od nas seveda ne more natančno ponoviti utelešenja, smo poklicani, da sledimo zgledu, ki ga je dal Jezus, zlasti v tem, kako je bil povezan z drugimi ljudmi in kako je izkazoval ljubezen. Že bežno branje evangelijev hitro razkrije ponavljajoče se teme, opisane v zvezi z Jezusom. Te teme nam pomagajo oceniti, kako delimo Božjo ljubezen.

Jezus je bil sočuten tako do posameznikov v stiski kakor tudi do množic ljudi. Včasih ga je to sočutje vodilo, da se je človeka dotaknil in ga ozdravil (Lk 5,12.13), včasih ga je vodilo, da je ustvarjalno nahranil množico (Jn 6,1-14), včasih pa je šlo za prijazne besede ali zgodbe (Mt 19,14). Sočutje in sodelovanje pri Božjem poslanstvu sta neločljiva. Če po premisleku v našem življenju ali v dejavnostih naših cerkva ne najdemo veliko trenutkov sočutja, moramo ponovno oceniti, kako in ali sploh sodelujemo pri Božjem poslanstvu.

Tudi Jezus je iskal ljudi, ki so bili pripravljene sprejeti blagoslov. Ko sodelujemo pri Božjem poslanstvu, se ravnajmo po njegovemu zgledu. Naš privilegij je, da v svojih skupnostih poiščemo tiste, ki so zapostavljeni, in z njimi ustvarjalno delimo Božjo ljubezen. Takšna služba bi bila hoja po Jezusovih stopinjah in izpolnitev tega, kar želi, kakor je prikazano v Mt 25,31-46. Jezusu je šlo predvsem za popraviljanje uničenih odnosov in je večino svojega časa na zemlji preživel v obnavljanju pretrganih vezi. Čeprav smo vsi grešni, smo mi, ki smo doživeli Jezusovo ljubezen in odpuščanje, dolžni preostalemu svetu pokazati to ljubezen in odpuščanje. To kazanje je del Božjega poslanstva.

Poznavalci so pogosto razpravljali o tem, ali je bila Jezusova glavna skrb delo med Judi ali v širšem svetu. Nekateri trdijo, da so bili Judje v središču njegovega zanimanja, ker je Jezus večino časa preživel z njimi in je svojim učencem naročil, naj počnejo enako, vsaj dokler je bil z njimi (Mt 15,24). V tej misli je nekaj resnice, vendar obstajajo številni primeri, v katerih je Jezus pokazal, da ne ljubi zgolj Judov. Večkrat je navedel starozavezna besedila, ki so poudarjala vero Nejudov (zgodbe o vdovi iz Sarepte, Naamanu in kraljici iz Sabe; glej Lk 4,24-27; Mt 12,42). Jezus je zunaj Judeje preživel čas z Nejudi, med drugim je nekaj noči prespal v samarijanskem mestu (Jn 4,40) in obiskal območje Tira in Sidona (Mr 7,24), da ne omenjamo Deseteromestja, ki so ga naseljevali pogani (Mr 7,31-36).

Jezus je živel poslanstvo in ljubezen, ki sta bila izziv za ozkogledost mnogih ljudi v njegovem času. Z izkazovanjem te ljubezni in uresničevanjem svojega poslanstva je Jezus

pripravil teren za to, kar se bo zgodilo po njegovi smrti, vstajenju in vnebohodu. Jezus je pričakoval, da bodo tisti, ki so mu sledili med njegovim bivanjem na zemlji, izkusili njegovo ljubezen in bodo to izkušnjo ponesli v širši svet. V tem kontekstu izkušnje ljubezni je Jezus izrekel znano vabilo iz Mt 28,18-20, v katerem je učencem dal nalogo, naj gredo v svet. To naročilo ni bilo zgolj poziv k oz. v poslanstvo, temveč poziv k poučevanju, pridobivanju učencev in širjenju Božje ljubezni, ki jo je vsak učenec osebno izkusil. K delitvi Božjega poslanstva nismo poklicani, dokler nismo najprej imeli priložnosti spoznati Boga in izkusiti njegovo ljubezen. Šele tedaj imamo nekaj, kar je vredno deliti.

Drug pomemben del Svetega pisma, ki ga je koristno prebrati v zvezi s širjenjem oz. oznanjanjem Boga ljubezni, je knjiga Apostolska dela. Čeprav Sveto pismo to knjigo pogosto imenuje Apostolska dela, bi bilo bolj pravilno, če bi jo poimenovali Apostolska dela Svetega Duha. Knjiga je polna primerov partnerskega sodelovanja med Svetim Duhom in ljudmi. Podobno kot v evangelijih najdemo v njej ljudi, ki so doživeli čudovito izkušnjo z Jezusom in te izkušnje ne želijo zadržati zase. Sveti Duh jih opolnomoči, da to ljubezen delijo daleč naokoli.

Kot je bilo omenjeno v prejšnji lekciji, je poslanstvo vedno dvosmerna ulica, kjer se lahko vsi vpleteni naučijo česa drug od drugega. Knjiga Apostolskih del nas opominja, da ljudje ne moremo zasesti Božjega prostora. Bog gre z Duhom povsod pred nami. Ta svetopisemska resnica ponuja nekaj, o čemer bi bilo pametno razmisliti.

Prvič, če gre Duh pred nami, lahko pričakujemo, da bomo videli delček Duha, ko bomo prispeli. Peter je to izkusil ob srečanju s Kornelijem (Apd 10-11,1-18). Zaradi tega je spoznal, da ne samo da je Bog že bil tam, preden je on sam prišel, temveč da se ima od Kornelija tudi česa naučiti o Božji ljubezni. Zgodba o Petru in Korneliju je v mnogih pogledih prav tako zgodba o Petrovi nenehni rasti v razumevanju Boga kakor o Korneliju in njegovi družini. Ko sodelujemo z Bogom v njegovem poslanstvu, ne smemo iti na pot prevzetno, kakor da se od tistih, ki pridejo k nam iskat razsvetljenje, nimamo česa naučiti. Raje se odpravimo v pričakovanju, da bomo videli delovati Duha na načine, katerim se lahko pridružimo.

Drugič, imamo kaj deliti. Čeprav je Duh daleč pred nami, je tudi naš partner. Vsak od nas ima edinstveno zgodbo ali pričevanje o svoji poti z Jezusom. Naše zgodbe je treba deliti. Pri tem lahko v srcu koga zanetimo novo spoznanje o Bogu ali v njem zbudimo novo željo, da bi sledil Odrešeniku. Ta spodbuda izhaja iz našega izkazovanja Božje ljubezni z besedami *in* dejanji. Ker so zdravi odnosi bistvo tega, kar Bog želi za nas, pogosto počaka ali omeji svoje razodetje, dokler ni navzoč njegov sledilec, da oznani veselo sporočilo. Zato je naša dolžnost, da prepoznamo ta privilegij in smo v molitvi uglašeni z ljudmi, na katere Bog že deluje, in z njimi ob vsaki priložnosti delimo Božjo zgodbo.

Uporaba

Cerkveni voditelji pogosto poskušajo spodbuditi ljudi k poslanstvu, a je ključnega pomena, da se zavedamo, da lahko vsak od nas stori nekaj preprostih stvari, s katerimi lahko oceni svojo sposobnost in sposobnost svojih lokalnih cerkva za sodelovanje v Božjem poslanstvu. Če te preproste stvari izvajamo namerno, nas lahko korenito spremenijo, da zavzamemo držo ponižnosti in sprememb v cerkvi, ter smo bolj osredotočeni na potrebe širšega sveta.

Vsak posameznik si mora občasno vzeti čas za samorefleksijo. To dejanje zahteva veliko mero iskrenosti do sebe, s katero se vsi redno borimo. Vsak od nas se mora vprašati: Ali sem v zadnjem času izkusil Božjo ljubezen? Če nisem, zakaj ne? Če si, se vprašaj: Ali sem

ljubezen, ki jo doživljam, delil s širšim svetom? Če ta preprosta vprašanja zastavimo iskreno, lahko odgovori nanje razkrijejo marsikaj.

Cerkev si lahko zastavi enaka vprašanja. Ali je cerkev kraj, kjer skupnost doživlja Boga? In če skupnost doživlja Boga, ali cerkev to resničnost deli s širšo družbo okoli sebe? Ko cerkev oceni stanje, lahko pripravi nadaljnje načrte, da bi se približala novemu načinu doživljanja Boga ali da bi dejavno sprejela to, kar je doživela, in delila s širšo skupnostjo.

Občasno opozarjanje (s pridigami, zgodbami za otroke, knjigami in članki) na potrebe sveta je bistvenega pomena. Podobno kot je Jezus ravnal s svojimi učenci, Bog danes ravna z nami. Bog želi, da bi bili državljani sveta, ki razmišljajo zunaj lastnih potreb. Želeti si moramo, da bi Božjo ljubezen delili z vsem človeštvom, in dejavno iskati načine, kako to omogočiti. Za nekatere ta resnica pomeni, da del svojih finančnih sredstev usmerijo v namensko poslanstvo. Za druge ta resnica pomeni, da se morajo odpreti Božjemu klicu, ki morda vključuje selitev na novo lokacijo bodisi v isti državi bodisi na drugem koncu sveta. Zakaj? Ker je Bog vsakega od nas prosil, naj deli svojo zgodbo in svoje talente z ljudmi, ki obupno potrebujejo prikaz Božje ljubezni. Ne glede na to, k čemu te Bog kliče, ne pozabi, da moraš ostati odprti za blagoslov, ko deliš, in da je Bog že tam pred tabo.

5. POSLANSTVO IN IZGOVORI

Splošni pregled

V preteklih tednih je bilo poudarjeno, da je poslanstvo zakoreninjeno v Božji pobudi in da nas Bog kliče v poslanstvo. Ta teden se osredotočamo na resničnost, da se nekateri, ki so doživeli Boga, izogibajo poslanstvu in privilegiju, da bi širili ljubečo izkušnjo, ki so jo izkusili.

Na neki točki se bodo vsi, ki so doživeli Boga, soočili s skušnjavo, da bi se izognili deliti to izkušnjo z drugimi. Najbolje je ponižno priznati to resničnost in se ne slepiti, da se takšna skušnjava dogaja samo drugim. Ko priznamo in se na neki točki soočimo s to skušnjavo, lažje stopimo iz območja izogibanja v bolj zdrav prostor deljenja Božje ljubezni z drugimi.

Navsezadnje so izgovori za izogibanje poslanstvu skušnjave hudiča, ki ne želi, da bi kdor koli slišal ali izkusil Božjo dobroto. Izogibanje poslanstvu torej ni le opustitev dolžnosti, temveč zamujena priložnost, da bi druge pritegnili h globlji in bolj smiselni hoji z Bogom ter k življenju v izobilju. V naslednjem poglavju razlage sta opisana dva možna načina, kako se z izgovori izogibamo poslanstvu. Ta izgovora nista edina možna načina izogibanja, sta pa dva izmed bolj očitnih. Prvi primer je prikazan skozi zgodbo učencev v vrtu Getsemani. Pri drugem primeru bomo kritične točke našli v zgodbi o Jonu.

Razlaga

Getsemani

Ko se je bližala poslednja ura Jezusovega življenja na zemlji, torej pred njegovim ujetjem, sojenjem in smrtjo, je Jezus popeljal učence v Getsemanski vrt, da bi molili. Tri učence, ki so mu bili najbližji, je prosil, naj molijo z njim in ostanejo budni, medtem ko bo On molil, saj je bilo breme tega, kar se je dogajalo, težko. Jezus je v tistem času obupno potreboval tolažbo prijateljev (Mt 26,36-45).

Žal pa učenci, ki so sicer iskreno ljubili Jezusa in ga imeli za ljubega prijatelja, niso mogli izpolniti prošnje in so pozaspali. To se je zgodilo dvakrat; učenci so postali samozadovoljni in so dovolili, da je njihova zaspanost stala na poti deljenje Gospodovih bremen. Še preden so imeli priložnost to popraviti, so Jezusa aretirali in ga odvedli (Mt 26,47-56). Tako so učenci zamudili priložnost služiti njemu, ki so ga tako zelo ljubili.

Težava v tej situaciji ni bila, da učenci ne bi nikoli izkusili Jezusove ljubezni. Do tedaj so imeli veliko dokazov o tem, da jih ljubi. Niti se niso preveč oddaljili od Jezusa. Saj so bili navsezadnje z njim v Getsemaniju. Pa vendar se je v njih naselil občutek samozadovoljnosti. Učenci niso mogli razumeti, kako nujno je bilo v tistem času ostati buden in moliti za Jezusa. Tako so zamudili priložnost, da bi delili Očetovo ljubezen z njim, ki jih toliko naučil o ljubezni.

Žal je treba povedati, da smo tudi mi velikokrat krivi iste samozadovoljnosti in malomarnosti. Z Jezusom imamo krasne izkušnje. Odprto mu sledimo. A ko pogledamo poglobljeno, vidimo, da smo mnogi postali samozadovoljni v veri. Do tega pogosto pride komaj opazno. Če razmislimo o svojem življenju, pridemo do spoznanja, da drugih ne ljubimo otipljivo. Kakor učenci tudi mi vemo, da je Jezus dober in si želimo biti z njim, vendar zdrsnemo v stanje duhovne zaspanosti in smo ob mnoge priložnosti, da bi prenesli Božjo ljubezen obupanemu svetu. Spoštljivo se moramo opominjati, da ostanemo budni in smo vedno pripravljeni trepečemu svetu deliti ljubezen, ki smo jo izkusili.

Jona

Drugi izgovor, s katerim se izogibamo poslanstvu, se v pripovedi o Jonu kaže v obliki zamujenih priložnosti. Ta oblika izgovora se razlikuje od malomarnosti in samozadovoljstva, ki so ju pokazali učenci v Getsemaniju. Vendar pa je tudi drugi izgovor razširjen tako kot prvi. Zgodba o Jonu v več primerih ponazarja drugi izgovor. Čeprav je zgodba večplastna, je Jonova knjiga v mnogih pogledih, kot smo pravkar zatrdili, v svojem bistvu zgodba o zamujenih priložnostih.

Jona je poznal Boga in v njegovem imenu prerokoval v Izraelu, preden je prejel vabilo, naj gre v Ninive (2 Kr 14,25). Toda njegovo predhodno preroško delovanje je bilo vedno med Izraelci in je vključevalo spodbudne stvari v korist Izraela. Jonovo delo *ni* vključevalo prerokovanja med Izraelovimi sovražniki. Ko berete celotno Jonovo knjigo, opazite, da se je Jona zelo trudil z ljubeznijo do ljudi, ki niso prihajali iz judovskega okolja.

V Jonovi knjigi najdemo dve pomembni zamujeni priložnosti. Prva zamujena priložnost se zgodi na ladji, na katero se je vkrcal, da bi pobegnul od Boga. Med neurjem so Jona obdajali mornarji, ki so častili druga božanstva. Pa vendar so med nevihtno rotili Jona, naj moli k svojemu Bogu, v upanju, da bo njegovo posredovanje kaj pomagalo (Jon 1,6). Jona ni nikoli molil. Njegova rešitev je bila samomor s pomočjo. (Jon 1,12) Na tej stopnji v zgodbi Jona ni vedel, da mu bo riba rešila življenje, zato je prosil mornarje, naj ga vržejo čez krov v smrt.

Mornarji, ki so bili bolj sočutni od njega, sprva tega niso hoteli narediti, dokler ni bilo druge rešitve (Jon 1,13) (Spomni se prejšnje lekcije, da naj bi bili odprti za blagoslove od teh, ki jih srečujemo.) Ko so Jona vrgli čez krov, je neurje prenehalo. Posledica je bila, da so mornarji pričeli spoštovati Jonovega Boga. Jona pa je zamudil priložnost, da bi molil k Bogu, namesto da je predlagal človeško rešitev. Ta priložnost bi mornarjem zagotovila popolnejše in boljše razumevanje Boga.

Druga zamujena priložnost je minila, ko je Jona pridigal v Ninivah. Ljudje so sprejeli Jonovo sporočilo in se spokorili. A Jona ni bilo nikjer najti. Povzpel se je na bližnji grič v upanju, da bo videl uničenje Niniv (Jon 4,5). Ko se to ni zgodilo, se je razjezil na Boga (Jon 4,1). Jona tako razkrije pravi razlog za svoje izgovore, s katerimi se je izogibal Božjemu poslanstvu. Jona reče Bogu, da ve, da je ljubeče in sočutno Bitje in da bo verjetno odpustil Ninivljanom (Jon 4,2). Ko je priznal to svetopisemsko resnico, se ni bil pripravljen podati k ljudem, ki jih ni maral, ker ni hotel, da bi izkusili Božjo dobroto.

Jonova knjiga je edina svetopisemska knjiga, ki se konča z vprašanjem (Jon 4,11). Vprašanje je neposredno. Bog vpraša Jona: "Čemu ne moreš ljubiti ljudi kakor jih jaz?" Ker Jona ni hotel ljubiti svojih sovražnikov, je bil zunaj mesta, ko bi moral biti v njem in pomagati prebivalcem Niniv narediti naslednje korake v odnosu z Bogom. Jonova zavrnitev se je spremenila v zamujeno priložnost.

Jonovi izgovori so bili povezani s tem, kar danes imenujemo etnocentrizem, predsodki in rasizem. Jona je v svojem življenju izkusil Božjo ljubezen in vedel, da je Bog sočuten. Ni pa mogel preseči svojih občutkov narodnega ponosa. Ker je verjel, da je boljši od drugih, ni bil pripravljen iti v poslanstvo na način, ki ga je želel Bog. Kako žalostna zgodba. Vendar se lahko iz nje učimo tudi danes.

Vprašanje na koncu Jonove knjige je vprašanje, ki si ga moramo zastaviti mi sami in naše cerkve. Ali izkazujemo ljubezen skupnosti okoli nas, zlasti tistim, ki so videti drugače od nas ali prihajajo iz drugih delov sveta? Vse prepogosto v cerkvi ali sobotni šoli slišim pogovore, ki razkrivajo predsodke in škodljivo etnocentrično vedenje. Takšno vedenje pogosto spremljajo izgovori, zakaj so določene skupine ljudi izven dosega poslanstva. Takšno razmišljanje ni nič drugačno od Jonovega.

Jona ni razumel, da naj bi bilo božansko razodetje usmiljenja opomnik, da je Bog isto storil za nas, ko drugim izkazuje ljubezen in sočutje. Ko opravljaš poslanstvo in deliš Božjo ljubezen ter opazuješ, kako ta spreminja življenja ljudi, lahko takšna izkušnja okrepi tudi tvoje potovanje z Bogom. Ta izkušnja te lahko pritegne v nove odnose z ljudmi, ki so morda zelo drugačni od tebe, a jih družijo odnosi z Jezusom. Jona bi lahko na ladji našel nove prijatelje, s katerimi bi delil svojo vero. Enako velja za Ninive. Žal so bile te priložnosti zamujene, ker se je Jona odločil za izgovore, ki izhajajo iz njegovega sebičnega ponosa in etnocentrizma.

Uporaba

Vsi bi morali biti hvaležni za čudovite izkušnje z Jezusom. Vendar pa sčasoma pogosto postanemo samozadovoljni na svoji poti z Bogom. S to samozadovoljnostjo se pogosto pojavi težnja, da se izgovarjamo, zakaj ne delimo Božje ljubezni z drugimi. Samozadovoljstvo se lahko zgodi neopazno in preden se zavemo, zaspimo, čeprav bi morali biti budni. Kot posamezniki in kot cerkve moramo pošteno pogledati v svoje vsakdanje življenje in biti odgovorni. Če si ne prizadevamo aktivno za odnose z ljudmi, ki trpijo ali potrebujejo pomoč s svojimi bremeni, smo postali samozadovoljni. Odgovornost zahteva, da se zberete v majhni skupini zaupanja vrednih prijateljev iz vaše krajevne cerkve, ki so pripravljeni odkrito spregovoriti o svoji samozadovoljnosti in so pripravljeni drug drugemu pomagati pri iskanju načinov, kako obuditi izkušnje z Bogom, tako da ga ustvarjalno delijo s širšim svetom okoli nas.

Za druge je stvarnost mračnejša; izmislili so si izgovore, s katerimi se izogibajo poslanstvu določenim skupinam ljudi (npr. muslimanom ali katoličanom), ker menijo, da ti ljudje niso vredni Božje ljubezni. Takšni izgovori razkrivajo, da je med njimi navzoče mišljenje, da so boljši. Med njimi deluje etnocentrizem; v tem primeru je treba prositi Boga, naj jim pomaga ljubiti vse ljudi. Ta cilj lahko dosežemo tako, da se vprašamo, kaj si mislimo o določenih ljudeh. Če se nekaterih skupin bojimo ali menimo, da niso vredne reševanja, je to znak, da je nekaj narobe z nami in ne z zadevno skupino. Za pošteno oceno sta potrebna pogled vase in resnicoljubnost, ki ju je težko doseči, toda cerkev, ki se je pripravljena spopasti s temi dejstvi, je cerkev, na katero lahko vpliva Sveti Duh.

6. SPODBUDA IN PRIPRAVA ZA POSLANSTVO

Splošni pregled

Medtem ko je motivacija želja ali razlog, da oseba nekaj naredi za nekoga, priprava pomeni dejanje, s katerim se pripravimo, da lahko stvari dosežemo. Motivacija je povezana z nečim, kar nas spodbudi ali sili k delovanju. Priprava pa omogoča uresničitev načrtov. Medtem ko Jezus in to, kar je storil za nas, zagotavljata našo motivacijo za poslanstvo (Rim 5,8), nam je zaupal tudi svojega Duha, s čimer nam je omogočil, da izpolnimo njegovo voljo in nalogo poslanstva (Mt 28,18-20; Jn 14,15-31; Jn 20,21.22).

"Mi ljubimo, ker nas je on prvi vzljubil" (1 Jn 4,19) je vzrok in posledica, razlog, ki nas spodbuja k odzivu in delovanju. Ko se odzivamo na Božjo ljubezen, to počnemo tako, da z besedami in dejanji oznanjamo in živimo veselo sporočilo, da je Jezus naš Odrešenik in Gospod. Naše oznanjanje resnice, ki jo vsebuje njegova beseda, Sveto pismo, bo naletela na dovzetna ušesa in obrodila veliko sadov, ko bo deloval Duh. Hkrati moramo biti pripravljeni na to, da bodo mnogi zavrnilo to besedo, zaradi česar bodo drugi izgubili upanje.

Razlaga

Bog misijonar

"Zgodba o Božjem poslanstvu izgubljenemu človeštvu je najboljša zgodba vseh časov. Zgodba se začne v [Stari zavezi] takoj po padcu Adama in Eve ter se nadaljuje v patriarhalnem obdobju in v vsej Izraelovi zgodovini. V evangelijih je zapisan osrednji dogodek Božjega poslanstva – Kristusovo rojstvo, delovanje, spravna smrt vstajenje in vnebohod. Svetopisemska zgodba se nadaljuje v Apostolskih delih in pismih na začetku krščanske cerkve in se konča z apokaliptičnim vrhuncem Božjega poslanstva v Razodetju. Božje poslanstvo je osrednja pripoved celotnega svetopisemskega kanona od Geneze do Razodetja." (Gorden R. Doss, Introduction to Adventist Mission (Berrien Springs, MI: Department of World Mission, 2018), str. 1.)

"Velika metanaracija Svetega pisma ... prikazuje Boga, ki se ukvarja z obsežnim projektom, da bi Zemljo in ves kozmos obnovil v prvotno, popolno stanje. Svetopisemske pripovedi od Geneze do Razodetja opisujejo vidike Božjega projekta vesoljnega poslanstva. Splošna tema je, da je suvereni, milostni in ljubeči troedini Bog začel svoje poslanstvo in ga bo v celoti dokončal." (Str. 22)

Tako nas zgodba o odrešitvi spodbuja, da se pripravimo in sodelujemo v Božjem poslanstvu v Božji zgodbi. Naš Oče kot Bog poslanstva skrbi za druge in jih želi po nas blagosloviti; zato nam je naročil, naj gremo k vsem ljudstvom, jezikom, plemenom in narodom.

Zakaj nam torej Kristus zapoveduje, naj gremo in oznanjamo evangelij? Zakaj vas Bog potrebuje motivirane za poslanstvo in pripravljene, da se mu pridružite? Nekatere od teh razlogov najdete v knjigi Passport to Mission (Berrien Springs, MI: Institute of World Mission, 2009), str. 28–36. Tukaj je prilagojen povzetek:

Jezus je edinstven vir življenja in odrešitve in ljudje morajo izvedeti zanj.

• Janez 3,36: "Kdor veruje v Sina, ima večno življenje; kdor pa ne veruje v Sina, ne bo videl življenja."

- Apostolska dela 4,12: "V nikomer drugem ni odrešenja; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili."

- 1 Jn 5,12: "Kdor ima Sina, ima življenje; kdor nima Božjega Sina, nima življenja".

Jezus je božanski Božji Sin.

Jezus ne trdi, da je zgolj dober učitelj (kot drugi verski voditelji) ali velik vodja (kot Mojzes ali David) ali nekakšen polbog ali manjši bog (kakršne najdemo v drugih religijah). Nobena druga večja religija ne trdi, da je njen ustanovitelj božanski.

- Jezus trdi, da je popolnoma božanski – tj. enakost z Bogom (Jn 8,58.59; Jn 10,30-33).

- Tudi Jezusovi učenci so neustrašno razglašali njegovo božanskost (Mt 16,14-16). Kot dokaz za svoje trditve so podali vstajenje (1 Kor 15,14-20). Če je Bog obudil Jezusa, potem mora biti to, kar je rekel Jezus, resnično.

Jezus ponuja edinstveno odrešenje – odrešenje po milosti iz vere.

- "Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil." (Ef 2,8.9)

Takšne odrešitve ne ponuja nobena druga svetovna religija. Druge religije morda res postavljajo visoke standarde, spodbujajo etično ravnanje, poudarjajo zdravstvene zakone, hvalijo vzvišeno filozofijo ali ustvarjajo prijazne ljudi. Toda te religije prav tako verjamejo, da se ljudje lahko odrešijo sami s tem, kar počnejo! Temelj teh nekrščanskih religij je, da je odrešitev mogoča z dejanji.

Jezus ponuja univerzalno odrešitev, ki vse zajema in vse izključuje.

- "Bog je namreč svet tako vzljubil [ljubil; CHR], da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje." (Jn 3,16)

Ponudba odrešenja vključuje vse ljudi na svetu. Resnica je, da Bog želi, da bi vsi ljudje slišali sporočilo – veselo sporočilo, da Bog ponuja brezplačno odrešitev, ki temelji na tem edinstvenem Jezusu. V velikem naročilu Jezus jasno pove, da lahko sodelujemo pri širjenju tega veselega sporočila drugim.

Kaj bi odgovoril, če bi te kdo vprašal, zakaj si adventist in kaj te motivira za poslanstvo? Kako nas edinstvenost in enkratnost adventističnega sporočila motivira za poslanstvo v svetu?

Čeprav večino posameznih verovanj adventistov sedmega dneva delijo tudi drugi kristjani, je celoten "paket" verovanj adventistov sedmega dneva edinstven med krščanskimi skupinami. Tukaj so tri verovanja, ki usmerjajo to, kar verjamemo, in to, kako smo motivirani, pripravljeni in kako vidimo svoje poslanstvo.

Verovanje 1: *Jezus bo prišel še drugič – ta prihod bo viden, dobeseden in skorajšnji.* Še pred pričetkom adventizma je večina kristjanov ali verjela v dobesedni prihod ali pa ga opuščala. Mnogi od teh kristjanov so bili postmilenijci. Postmilenijci so verjeli, da bo nastopilo tisočletje ali 1000 let miru in blaginje, nato pa bo prišel Jezus. Ljudje so pričakovali in si prizadevali za to tisočletje ne pa za drugi prihod. Adventisti sedmega dne na podlagi Svetega pisma verujemo, da pravo upanje sveta ni zemeljsko tisočletje, temveč "blaženo upanje" (Tit 2,13) drugega Jezusovega prihoda.

Sledi povzetek naših verovanj o drugem prihodu:

- Adventisti sedmega dne sprejemajo in oznanjajo obljube o drugem prihodu (Jn 14,1-3; Raz 22,7.12.20).
- Ta prihod je dobeseden (Apd 1,11).
- Drugi prihod je prikazan kot viden (Mt 24,30; Raz 1,7).
- Vsa znamenja kažejo na bližnji, skorajšnji, neizogiben prihod. Jezus je vedno znova uporabil besedo "kmalu" (Raz 22,7.12.20; Mt 24,4-28; Lk 21,7-28).
- Božje ljudstvo bo videlo Jezusa (Jn 14,3) in bo z njim za vedno (1 Tes 4,17).
- Mrtvi bodo vstali (1 Tes 4,13-16) in verni bodo prejeli nesmrtnost (1 Kor 15,53).
- Solze, žalovanje in smrt bodo odpravljene (Raz 21,3.4).

To sporočilo je pomembno za naše današnje poslanstvo, saj morajo mnogi slišati veselo sporočilo o blaženem upanju. Največji izziv, s katerim se soočamo, pa je nekrščanski svet. Milijoni, če ne celo milijarde muslimanov, hindujcev, budistov in pripadnikov tradicionalnih religij še nikoli niso slišali za to upanje. Povedati jim ga moramo. Jezus želi, da slišijo o njegovem prihodu.

Verovanje 2: Bog vernike poziva k ljubeči poslušnosti in resnemu učenstvu. Na Jezusov prihod se moramo resno pripraviti. Zvesto, poslušno učenstvo je pomembno. Adventisti že od nekdaj verjamemo, da je Jezus naš Odrešenik. Vedno smo poudarjali, da se prava vera kaže v tem, da je Jezus naš Gospod. Ljudje, ki jih je Jezus rešil, bi ga morali z veseljem videti kot Gospoda in mu v hvaležnosti slediti. Verujemo, da sta tako evangelij kot Božji zakon bistvenega pomena in se skladno dopolnjujeta kot dve vesli v čolnu. Zakon nas vodi h Kristusu in nam služi kot merilo. Jezus nas osvobodi obsodbe zakona, njegov Duh pa zakon zapiše v naša srca. Zato adventisti:

- upoštevamo vseh deset zapovedi vključno s četrto, pozabljeno soboto, in verujemo, da jo je Jezus postavil ob stvarjenju (1 Mz 2,2), jo ponovil v desetih zapovedih (2 Mz 20,8-11), Jezus pa okreplil njeno veljavo v času svojega delovanja na zemlji (Mr 2,27).
- verujemo, da je sobota močan simbol Božje stvariteljske moči (1 Mz 2,2; 2 Mz 20,8-11), odrešujoče milosti (2 Mz 20,2; 5 Mz 5,12-15) in končnega počitka odrešenja v nebesih (Heb 4,1-11, zlasti v. 9).
- sprejemajo Kristusovo gospostvo na vseh področjih življenja, torej tudi na področju poroke in družine, oblačenja, odzivov, prehrane itd. (Ef 5,21-6,4; Flp 4,8.9; 1 Kor 6,19.20; 1 Tim 2,8-10).

V svetu, v katerem je veliko nespoštovanja moralnih standardov in spodobnosti, bi moralo adventistično krščanstvo spodbujati sveto življenje. V svetu, v katerem hitenje in naglica povzročata veliko stresa, lahko kristjani pod Kristusovim vodstvom najdejo veselje in počitek v soboti. S svojim življenjem bi morali dokazovati tako odrešujočo moč kot tudi Jezusovo gospostvo.

Verovanje 3: Bog v vernikih obnovi celovitost življenja v Kristusu. Kristjani ne gredo v nebesa kot breztelesne duše. Drugi prihod obnovi celotno življenje. Verniki se morajo na drugi prihod pripraviti kot celoviti ljudje. Bog nas želi obnoviti kot celovite ljudi. Odrešenje vključuje vse vidike življenja in bivanja. Jezus želi, da bi živeli polno in popolno življenje. V Jn 10,10 pravi: "Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju." Naša motivacija in priprava na poslanstvo sta več kot potrebni v svetu, ki je bolan, odvisen in živi v nevednosti, v svetu, ki obupno potrebuje sporočilo o Jezusu, ki mu je mar in ki služi vsem delom in vidikom našega življenja. Umirajoči svet potrebuje upanje novega življenja, ki se ga živi v polnosti po Božji milosti in moči

Uporaba

Ko vernik pričakuje Jezusov drugi prihod, proučuje Božjo besedo in poje hvalnice Bogu v skupnosti s Kristusovim telesom (cerkvijo) ter se pripravlja na predano služenje človeštvu. Ne sme biti brezdelja ne obotavljanja, saj je vsak trenutek uporabljen za pripravo in udejstvovanje v Božjem poslanstvu. V veri v njegove obljube stopamo naprej. "Ne naveličajmo se, ko delamo dobro; kajti če se ne utrudimo, bomo ob svojem času želi." (Gal 6,9)

1. Kako bi bilo videti naše življenje, če bi uresničili misli iz zgornjega odstavka? Ali nas poslušanje Božje besede lahko motivira in pripravi? Pojasni. Ali nas sodelovanje v Božji službi pripravlja na poslanstvo? Pogovorite se o tem.
2. Ali res veruješ, da je Jezus edinstveni Božji Sin, ki nam ponuja blagoslov čudovitega odrešenja, ki je dar? Če da, zakaj? Te je to sporočilo spodbudilo in spremenilo tvoje življenje? Če da, kako? Kako je to sporočilo vplivalo na poslanstvo prvotnih učencev? Kako je vplivalo in kako naj bi vplivalo na tvoje poslanstvo?
3. Ali smo kot cerkev vedno predstavljali svoje edinstveno sporočilo, povezano z Jezusom, na način, ki nas motivira za poslanstvo? Pojasni. Kaj lahko še storimo, da bi se pripravili in izboljšali na tem področju?

7. SLUŽENJE BLIŽNJIM

Splošni pregled

Preberite priliko o usmiljenem Samarijanu (Lk 10,25-37) in razmislite o naslednjih vprašanjih:

Lk 10,29: "In kdo je moj bližnji?" Ali zastavljanje tega vprašanja ali odgovarjanje nanj z osebnega vidika ("Kdo je *moj* bližnji?") spremeni fokus ali prioritete s tistega, ki potrebuje pomoč, na tistega, ki jo nudi? Ali takšen premik fokusa predstavlja tveganje, da se spremenita sporočilo in načelo, ki ju Jezus želi, da bi ju razumeli in prakticirali?

Lk 10,36: "Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?" Jezusovo vprašanje v ospredje postavi človeka, ki je bil oropan, njegove rane in potrebe. Jezus usmeri pozornost na osebo, ki je bila oropana in poškodovana ter ji je bila zagotovljena pomoč. Jezus s tem primerja tudi bližnje, ki so imeli priložnost pomagati, pa tega niso storili.

Lk 10,37: "Oni je dejal: 'Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.' In Jezus mu je rekel: 'Pojdi in ti delaj prav tako!'" Kot je pokazal Jezus, ni dovolj le pravilno odgovoriti na vprašanje. Jezus je v svojem odgovoru učiteljem postave poudaril, kako pomembno je dejanje, torej udejanjanje evangelija. Kar pomeni, da naj bomo roke in noge Kristusovega telesa.

Razlaga

"Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe"

Ko postanemo del Božje skupnosti, bomo videli težave vsakega vernika in izkusili, kaj pomeni z njimi živeti in tudi trpeti. Upamo lahko, da lahko skupaj s trpljenjem s skupnostjo tudi poskrbimo za njihove potrebe. Biti moramo bližnji ljudem v stiski. Mnogi v skupnosti trpijo in potrebujejo pomoč. Ali lahko ugotovimo, kdo potrebuje našo pomoč kot bližnji? Ali moja cerkev lajša trpljenje ljudi v potrebi, ali pa namenoma ali zaradi nevednosti dodajamo trpljenje?

Velja omeniti, da so bile Jezusove besede v Mt 23 stroge, obtežene z resnico glede razmer in vsebine izraelske religioznosti. Jezusove besede so bile namenjene tudi obnovi njegovega ljudstva, da bi postalo sočutni bližnji. Jezus je želel, da bi njegovo ljudstvo na nov način razumelo njegovo postavo. Želel je, da bi se Izrael osredotočil na Boga in tudi na svojega bližnjega. Jezusova namera je bila, da bi Izrael ljubil "Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem" (Mt 22,37). To je prva in največja zapoved. Druga zapoved pa je podaljšek prve in pravi "in svojega bližnjega kakor samega sebe" (Mt 22,38). Pošten in pravičen, ljubeč in skrben naj ne bo samo posameznik, temveč mora biti takšna tudi cerkev, Kristusovo telo.

Starozavezni preroki, branitelji bližnjega

Starozavezni preroki so bili zelo odkriti glede zakonov in predpisov, ki so se nanašali na bližnjega ali na tiste, ki so potrebovali ozdravitev in odrešitev. Takšni zakoni in predpisi, izrečeni po prerokih, so bili Božji način sporočanja njegove volje za Izraela, ki naj bi pričal svojim bližnjim in bil luč narodom. Preroki naj bi služili kot oznanjevalci evangelija in bili govorniki proti vsem krivicam in zlu.

Preroki so ljudi in njihove voditelje pozivali: "Naučite se delati dobro, skrbite za pravico. Pomagajte zatiranemu, zagovarjajte siroto, branite vdovo." (Iz 1,17) Prepovedali so

zatiranje "vdove in sirote, tujca in ubožca" (Zah 7,10). Preroki so tudi ostro obsojali vsako nepravico. Elija je grajal kralja Ahaba, ker je umoril Nabota in mu ukradel vinograd. Amos se je zgražal nad izraelskimi vladarji, ker so v zameno za podkupnine zatirali uboge, stiskali pomoči potrebne in zatiranim odrekli pravico, namesto da bi pustili, da "pravica teče kot reka in pravičnost kot neusahljiv tok". (W. Stott *Decisive Issues facing Christians Today*, str. 236)

Struktura in družba Izraela sta "povzdigovali delo, obsojali brezdolje, od očetov pričakovali, da bodo svoje sinove usposobili za spretnosti z rokami, spodbujali človeško vzajemnost in pravičnost ter izkazovali dejavno skrb za bližnje", predvsem pa "spoštovali dostojanstvo moških in žensk, nosilcev božanske podobe". (Arthur F. Glasser, *Announcing the Kingdom: Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2003*, str. 88.) Poleg tega sta čaščenje in poslušnost Bogu neposredno povezana s pravičnostjo in dobrotlostjo. To gre z roko v roki, tako kot sta pravičnost in usmiljenje do bližnjega povezana s ponižno hojo pred Bogom. Vsa navodila in predpisi za blaginjo in pravično ravnanje z revnimi, tujci, sirotami, vdovami in ranljivimi imajo svoj izvor v Bogu, ki skrbi za svoje otroke ter izkazuje sočutje in usmiljenje vsem, ki ga potrebujejo. V odmevu svetopisemskega sporočila neki pisec takole povzame evangeljsko navodilo o skrbi za uboge: "Govoriti o revščini pomeni dotikati se Božjega srca." (William Robert Domeris, *Touching the Heart of God: The Social Construction of Poverty among Biblical Peasants*, str. 8)

Pogosto se zastavlja vprašanje: Kako lahko pomagam svojemu bližnjemu, ki je velikokrat ubog, brezdomec in brezposeln, da si zagotovi blagoslove Božje previdnosti in zaživi življenje, kakršnega je Jezus želel ljudem? Tukaj je izjava Ellen G. White, ki osvetljuje to vprašanje:

"Če bi ljudje bolj upoštevali nauk Božje besede, bi našli rešitev teh težav, ki jih spravljajo v zadrego. Iz Stare zaveze bi se lahko veliko naučili glede vprašanja dela in pomoči revnim.

Po Božjem načrtu je imela vsaka izraelska družina svoj dom na deželi z zadostno površino obdelovalne zemlje. Tako je bilo poskrbljeno za sredstva in za spodbujanje koristnega in delavnega življenja, ki je zagotavljalo dovolj sredstev za vzdrževanje. Človeku še ni uspelo izboljšati tega načrta. Kolikor bolj je svet opuščal ta načrt, toliko bolj je bil kriv za nastanek uboštva in bede, ki obstaja danes." (Zdravje na dosegu roke, str. 116)

Svetopisemski nauki in navodila nam pomagajo razumeti Božjo namero glede bližnjega v stiski. Bog želi, da bi bili v povezavi z njegovo besedo, da bi lahko bili njegova orodja usmiljenja in ljubezni trpečim in upanja potrebnim. Poleg tega "je Božji namen, da bi bili revni in bogati tesneje povezani z vezmi sočutja in ustrežljivosti". (Zdravje na dosegu roke, str. 121, 122) Ta povezanost bo blagoslov za obe skupini. Tako revnim kot bogatim bo pomagala razumeti Božji načrt odrešenja in potrdila dejstvo, da bo radodarno življenje razkrilo duhovne resnice, ki jih je mogoče razumeti le v stiski in trpljenju.

Le z ljubeznijo in služenjem bližnjemu, ki potrebuje pomoč, lahko dokažemo pristnost svoje ljubezni do Kristusa. Resnična misijonska služba izhaja iz naše resnične ljubezni do našega Odrešenika, kar je čustvo, ki utrjuje misel, da je *biti* pogosto pomembnejše od *dajanja* ali zgolj dobrega *dela* za uboge ali pomoči potrebne.

"Sporočilo Stare zaveze je poziv k etičnemu življenjskemu slogu, ki se zgleduje po tem, kar je Bog storil za nas v Kristusu. Povezano je s sledenjem Božjim načelom s pričevanjem, pomočjo in ljubeznijo do bližnjega in pomoči potrebnih kot do samega sebe." (Jiří Moskala, "The Mission of God's People in the Old Testament", *Journal of the Adventist Theological Society*, 19/1-2 (2008), str. 58.)

Jezusovo življenje in poslanstvo

Služba usmiljenja, ki se je kazala v Jezusovem življenju in služenju, je bila najboljši možni zgled za učence, apostole, sledilce in nove vernike zgodnje apostolske cerkve. Jezus (Emanuel) je bival med moškimi in ženskami, da bi obnovil in rešil, ozdravil in odpustil z ljubeznijo, ki je bila močnejša celo od same smrti. Njegova posebna pozornost do bližnjega, drugega – ki je zajemala potrebne, revne, bolne, obsedene z demoni, tujce in mnoge druge – je Božjega Sina vodila, da je med svojim zemeljskim služenjem velik del svojega časa in energije posvetil zdravljenju in skrbi za vse te ljudi.

Jezusove nauke so vedno potrjevala njegova dejanja, njegova služba zdravljenja (odrešenja) pa je potrjevala to, kar je oznanjal. Njegova služba je bila služba obnove, zaradi česar so ljudje ozdraveli v telesu, duhu in umu. Jezus je prišel, da bi padlemu človeškemu rodu razodel Božji značaj, in s tem omogočil obnovo Božje podobe v njegovih stvarstvih.

Ko so zadovoljene potrebe tako vernikov kot nevernikov, ko postanemo bližnji ubogim in skrbimo za njihove potrebe, ko vidimo lačne in žejne in jih nahranimo, ko oblečemo gole in obiščemo zaprte, takrat imamo člani Kristusovega telesa resnično občestvo z Bogom in drug z drugim. To občestvo kaže, da nismo več sebični, temveč da delimo med seboj in živimo življenje, ki priča o pravi in čisti veri in življenju, Kristusovem življenju.

Apostol Pavel je spodbujal službo bližnjim in prav tako spodbujal vernike, naj delajo dobro vsem, najbolj pa tem, ki so pripadali družini vernih (Gal 6,10). A Pavel je imel tudi širši pogled na to poslanstvo sočutja bližnjim, ki je zajemalo tudi sovražnike: "Če je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti; če je žejen, mu daj piti; če boš namreč delal tako, boš sipal žarečega oglja na njegovo glavo." (Rim 12,20)

Uporaba

Kako lahko celoten evangelij Jezusa Kristusa – evangelij, ki lahko ozdravi in reši, zaščiti in obnovi – spremeni naše bližnje v dediče Božjega kraljestva? Verjamemo, da je ta preobrazba delo ali služenje, ki ga je treba opravljati v moči Božjega Duha, da bi mnogi prejeli milosti Kristusovega evangelija in se preoblikovali v njegovo podobo v korist družin, skupnosti in narodov v Božjo slavo. Kako drugače bi bilo, ko bi se vsi zavestno posvetili tej službi.

Najpomembneje je, kdo je Jezus Kristus za nas danes. Kaj to vprašanje pomeni v praksi?

"Prava dobrotljivost pomaga človeku, da si pomaga sam. Če kdo pride k našim vratom in prosi hrane, ga ne bi smeli odpraviti lačnega; njegova revščina je lahko posledica nesreče. Vendar je prava dobrotljivost več kakor le miloščina; to je pristno zanimanje za blaginjo drugih. Poskušati moramo razumeti potrebe ubogih in bednih ter jim nuditi pomoč, ki jim bo najbolj koristila. Podariti svojo naklonjenost, čas in osebni trud nas stane mnogo več kakor samo dajanje denarja. Vendar je prav to najpristnejša dobrotljivost." (Zdravje na dosegu roke, str. 123)

8. SLUŽENJE LJUDEM V POTREBI

Splošni pregled

Ne moremo zanikati, da Stara zaveza poudarja, da je Božje ljudstvo odgovorno za to, da pomaga ljudem v stiski. Dejansko je v hebrejskem Svetem pismu na stotine omemb (in predpisov ali zakonov), ki zagotavljajo in varujejo pravice vdov, sirot, tujcev, revnih itd.

V 5 Mz 15,4 je zapisano: "Sicer pa pri tebi ne bo smelo biti reveža; kajti Gospod te bo obilno blagoslovil v deželi, ki ti jo Gospod, tvoj Bog, daje v dediščino, da jo vzameš v last". Nekaj vrstic kasneje piše: "Ker v deželi ne bo zmanjkalo revežev, ti zapovedujem in pravim: 'Široko odpiraj svojo roko bratu, ubožcu in revežu v svoji deželi!'" (5 Mz 15,11)

Kako naj uskladimo ti vrstici (5 Mz 15,4 in 5 Mz 15,11)? V čem je težava? Kako lahko rešimo to navidezno protislovje? V bistvu nam Sveto pismo pravi, da Bog lahko priskrbi in želi uporabiti nas pri pomoči ljudem v stiski, kot je to storil Jezus. Svetopisemsko izročilo kot celota ne vidi revščine kot "normalen" del življenja, temveč kot slabo odstopanje od božanskega načrta. Normalna je skrb, ki ljudi spodbuja k izkazovanju dobrote ljudem v potrebi. "Bog nas blagoslavlja, da lahko mi blagoslavljamo druge. Ko ga prosimo za vsakdanji kruh, pogleda v naše srce, da bi videl, ali ga bomo delili s tistimi, ki so v večji stiski od nas." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, zv. 6, str. 283)

Razlaga

"Bog je obiskal svoje ljudstvo" (Lk 7,16)

V Lk 7 beremo o veliki množici, ki je dojela, kaj je Jezus pravkar storil. Množica Jezusa ni prepoznala le kot preroka in Velikega, ampak so polni strahospoštovanja in slaveč Boga izjavili, da jim je Bog prišel na pomoč. Jezus je bil prerok dobrohotnosti in sočutja, tisti, ki je prišel oznanit veselo sporočilo o Bogu. Jezus je prišel tudi zato, da bi ujetnikom oznanil osvoboditev in vsem ljudem, da je Božje kraljestvo blizu (Mr 1,14.15; glej tudi Lk 4,18.19). Prav za najbolj potrebne in zapostavljene je Jezus med svojim zemeljskim delovanjem porabil največ časa in energije. Njegovo srce je vedno ganila beda in trpljenje najbolj revnih, obubožanih in prikrajšanih ljudi.

Med zatiranimi in obubožanimi je bilo veliko žensk in njim je Jezus namenil posebno pozornost. Ženske, ki jih je družba odrinila na rob, je Odrešenik milostno sprejel in poskrbel zanje; tako jim je olajšal stiske in bolezi. Jezus je bil do teh žensk nenehno sočuten in usmiljen.

Jezusovo srečanje s Samarijanko pri Jakobovem vodnjaku je zgled za vse, ki delajo v korist žensk, kjer koli so in v kakršnih koli okoliščinah, pa naj bodo revne, izobčene, grešnice, vdove, matere, prostitutke ali kako drugače zatirane od hudiča. Ko je Samarijanki dal vodo življenja, jo je razbremenil zatiranja in krivde ter ji dal moč za boljše življenje, prav tako pa ji je omogočil, da je postala ena od njegovih prič (Jn 4,1-26). Samarijanka je bila žejna, revna, sama je morala nositi vodo, bila je utrujena in v stiski, Jezus pa je zadovoljil njene telesne, družbene in duhovne potrebe.

Način, kako je Jezus ravnal z žensko, ujeta v prešuštvu, in z mnogimi drugimi ženskami, kaže, koliko mu je bilo do tega, da ženskam pomaga ter jim povrne dostojanstvo ter pokaže, da njegova ljubezen ne daje prednosti razredom ali posameznikom. Jezus je prestopil kulturne ovire in celo nasprotoval močnim verskim tradicijam, da bi ozdravil, rešil in razvil darove in življenja žensk za svoje kraljestvo. Jezusova ljubezen ne pozna meja, je brez obvez

in so je deležne vse ženske v stiski. Oglejte si naslednje primere žensk, ki so bile deležne Odrašenikove ljubezni: Kanaanka ali Sirofeničanka (Mt 15,21-28; Mr 7,24-30); Jezusova mati (Jn 19,25-27); Marta in Marija, ki ju je Jezus spodbujal (Jn 11,17-37); in vdova iz Naina, katere sina je Jezus obudil od mrtvih (Lk 7,11-17). Jezusa je pomazilila grešnica in On ji je odpustil grehe (Jn 12,1-11; Mt 26,6-13; Mr 14,3-9; Lk 7,36-50); Jezus je ozdravil bolno žensko in se z njo pogovarjal (Lk 8,43-48; Mt 9,20-22; Mr 5,25-34); Jezus je ozdravil ženske hudih duhov in bolezni (Lk 8,1-3); Jezus je ozdravil pohabljenno žensko (Lk 13,10-13); Jezus je opazil vdovo, ki je dala svoj dar (Mr 12,41-44; Lk 21,1-4); Jezus se je prikazal Mariji Magdaleni (Jn 20,10-18).

Evangeliji pričajo, da je Jezus zdravil vse, ki so potrebovali njegovo pomoč, lajšal je trpljenje in zdravil bolezni, in to kaže, da "kdor koli je prišel k njemu, ni odšel brez pomoči. Od njega je tekla reka zdravilne moči ter telesno, umsko in duševno zdravila ljudi" (Ellen G. White, Zdravje na dosegu roke, str. 11). Jezusa vidimo, kako je ozdravil Simonovo (Petrovo) taščo visoke temperature (Mt 8,14.15; Mk 1,29.30; Lk 4,38.39); Jezus je ozdravil moškega gobavosti z besedami "bodi očiščen" (Mt 8,2-4; Mr 1,40-44; Lk 5,12.13; Jezus je ozdravil (mu odpustil) hromelega z besedami: "Priatelj, odpuščeni so ti grehi" (Lk 5,20) in dodal: "Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi domov" (Lk 5,24; glej tudi Mt 9,2-8; Mr 2,3-12).

Jezus je našel veliko vero pri stotniku, čigar služabnik je bil bolan in tik pred smrtjo, ter nagradil stotnikovo vero tako, da je ozdravil njegovega služabnika (Lk 7,1-10; Mt 8,5-13). S tolikšno vero se je Jezusa dotaknila tudi ženska, ki je dvanajst let trpela zaradi krvavitev, in tudi njo je takoj ozdravila njegova moč. Jezus je njeno vero potrdil z besedami: "Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru." (Lk 8,48; glej tudi Mt 9,20-22; Mr 5,25-34)

Jezus ni zdravil samo tistih, ki so prišli ali so jih pripeljali k njemu, temveč je pogosto pokazal svojo ljubezen, ko je videl človeka v stiski. Jezus je na primer v soboto poučeval v sinagogi, kjer je bila po naključju pohabljenno ženska, ki je bila sključena in se ni mogla zravnati. Jezus ji je rekel: "Žena, rešena si svoje bolezni." (Lk 13,12) Kakšno olajšanje je to bilo, potem ko jo je osemnajst let hromil hudi duh! Zapis pravi, da je Jezus položil roko nanjo, ona pa se je takoj zravnala in lahko hvalila Boga v svoji na novo pridobljeni svobodi.

Jezusova služba zdravljenja je zajemala veliko več od tega, kar nam pripoveduje Sveto pismo, vendar mora zadostovati, če omenimo, kaj so nam zapisali navdihnjeni pisci evangelijev. Veliki Zdravnik je ozdravil še mnoge druge bolnike z različnimi boleznimi. Neki uradnik v Kafarnaumu je imel bolnega sina in je prosil Jezusa, naj ga ozdravi. Jezus je milostno ugodil uradnikovi prošnji z besedami: "Pojdi, tvoj sin živi." (Jn 4,50)

Apostol Pavel je zapisal: "Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog, da bi vi obogateli po njegovem uboštvi." (2 Kor 8,9) Apostol jasno navaja Kristusovo poistovetenje z ubogimi. Jezus je bil bogat, a se je odpovedal svojemu imetju in postal reven, da bi revno človeštvo lahko podedovalo bogastvo posvetnega in tudi večnega odrešenja.

Pravo občestvo v apostolski cerkvi

Za zgodnjo krščansko skupnost je bilo značilno resnično občestvo. To občestvo je bilo za apostole in nove vernike značilno. Odločili so se, da bodo ostali v edinosti s Kristusom in med seboj, imeli vse skupno (Apd 2,42-44) ter bodo enega srca in misli. Želja vsakega izmed njih je bila deliti svoje imetje, da bi bilo njegovo premoženje razdeljeno tistim, ki so ga potrebovali. Prav zaradi te prakse "med njimi ni bilo ljudi v stiski" (Apd 4,34), deljenje njihovega imetja je omogočalo novim vernikom, da so zadovoljili potrebe ljudi v stiski (Apd 4,32-47).

Jakob je upravičeno poudaril povezanost poslušanja besede in njenega udejanjanja, ljubezni, ki se kaže v besedah in pa tudi v dejanjih. Kaj je torej prava vera? "Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je to: skrbeti za sirote in vdove v njihovi stiski ter se ohraniti neomadeževan od sveta." (Jak 1,27) Zdi se, da Jakob nekako ponavlja te Jezusove besede: "Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni." (Mt 25,35.36) Revne sirote in vdove trpijo stisko, ki gane Očetovo srce, zato bo tisti, ki živi pravo vero, "zagovarjal siroto" in "brnil vdovo" (Iz 1,17).

V Antiohiji so Jezusove sledilce prvič imenovali kristjani (Apd 11,26). Besedilo se glasi: "Sklenili so, naj vsak izmed učencev po svojih močeh pošlje pomoč bratom, ki prebivajo v Judeji. To so tudi storili ter po posredovanju Barnaba in Savla pošiljali pomoč starešinam." (Apd 11,29.30) Zagotoviti pomoč (*eis diakonian*) v tem kontekstu lahko pomeni zagotoviti sredstva (denar, darove), ki se uporabijo za pomoči potrebne posameznike, ki živijo v stiski.

Uporaba

Ubogi in potrebni imajo v Jezusovem služenju posebno mesto, saj je prav njim oznanjen evangelij (veselo sporočilo, Božje kraljestvo; Mt 11,5; Lk 4,18). Tudi druga svetopisemska besedila potrjujejo, da revni niso revni le v duhovnem smislu, temveč tudi v materialnem (Mt 5,3; Lk 6,20). To dobro ponazarja zgodba o daru uboge vdove.

Ko je Jezus pogledal navzgor, je videl bogate, ki so prilagali svoje darove v tempeljsko zakladnico. Videl je tudi revno vdovo, ki je vanjo položila dva majcena bakrena kovanca. "In je rekel: 'Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi. Vsi ti so namreč vrgli dar od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela za življenje.'" (Lk 21,3.4; glej tudi Mr 12,41-44 in 2 Kor 8,9.12)

Zgodba nam ne pove, ali je ženska imela sorodnike, ki bi skrbeli zanjo; namesto tega omenja, da je bila revna in da je dala vse, od česar je živila. Jezusova omemba te revne vdove je zanimiva, saj je njegova pozornost spet usmerjena na najrevnejše med revnimi, ne le v duhovnem, marveč zelo močno tudi v materialnem smislu: "Ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za življenje." (Mr 12,44).

Kadar ljudje v stiski, kot je revna vdova, pogledajo tebe ali tvojo cerkev, na kakšen način vidijo utelešenje Jezusa Kristusa ter vsestransko zdravljenje in pomoč, ki jo podeljuje po svoji cerkvi?

9. SLUŽENJE VPLIVNIM

Splošni pregled

Ključno besedilo za ta teden je del Jezusovega govora o tem, koliko stane biti njegov učenec. V svojem poučevanju o učeništvu je Jezus redno omenjal, da je treba pretehtati, ali mu slediti, ker lahko to veliko stane. Mt 16,24-28 in Lk 14,25-33 sta dve ključni besedili za razumevanje Jezusovega nauka o tem, kaj za človeka pomeni, da mu sledi (glej tudi Mr 8,34-37 in Lk 9,23-25). Pomembno je poudariti, da Jezus v svojem nauku o učeništvu ne govori o škodljivosti denarja ali o prekletstvu tistih, ki so bogati. Preprosto nas svari, naj ne dovolimo, da bi nam premoženje preprečevalo prizadevati si za večnost z njim. Nič od tega, kar nam lahko omogoči denar – užitki, moč, ugled – nam ne bo prineslo nič dobrega, če zaradi njih izgubimo večnost.

Čeprav Sveto pismo ne obsoja bogastva, opozarja na morebitno nevarnost. Po Pavlovih besedah je ljubezen do denarja (in ne denar sam!) škodljiva (1 Tim 6,10). V Božjem kraljestvu so enako dobrodošli tako bogati in vplivni ljudje kot tudi revni in slabotni. Kot je Peter spoznal v Kornelijevi hiši: "Bog ne gleda na osebo, temveč mu je v vsakem narodu všeč tisti, ki se ga boji in pravično ravna." (Apd 10,34.35) Bogu je prav tako mar za odrešenje bogatih in vplivnih kakor za odrešenje revnih in šibkih.

Razlaga

Koliko stane biti Jezusov učenec

V Mt 16,24 Jezus uporabi skrajne izraze, da bi poudaril, da se o ceni hoje za njim, ki jo je treba plačati, ni mogoče pogajati: "Tedaj je Jezus rekel svojim učencem: 'Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.'" (Glej tudi Lk 14,26.27.) Jezus ni hotel, da bi mu ljudje sledili zaradi koristi različnih čudežev, ki jih je storil. Če bi mu sledili zaradi zadovoljevanja svojih želja, bi to pomenilo oportunističen odnos z njim. Namesto tega Jezus želi, da bi njegovi sledilci vsak dan umirali lastnim interesom, sebičnim željam in vsem ambicijam, ki bi ovirale njihov odnos z njim. Njegov poziv, naj pretehtamo ceno, ki jo bomo plačali zaradi hoje za njim, je bilo vabilo poslušalcem, naj najprej in predvsem razumejo in sprejmejo pogoje, pod katerimi mu bodo sledili.

Jezus od svojih sledilcev zahteva predanost, ki presega naš instinkt za ohranitev lastnega življenja. Učencem mora biti predanost Jezusu pred lastnim življenjem. Simbol neizogibne in najhujše smrti je križ, ki ga je treba nositi, da bi sledili Jezusu, je utelešenje zavezanosti najvišji možni ceni, ki jo je treba plačati za to, da si njegov učenec. Tako kot je bilo nošenje dobrednega križa dejanje podreditve Rimljanom, se nošenje križa za Jezusom nanaša na Jezusovo vabilo k popolni podrejenosti njegovih učencev njemu. Učeništvu ne pomeni, da nam je Jezus na razpolago. Nasprotno, učeništvu pomeni prenesti na Jezusa lastništvo vsega, kar se nanaša na nas. Jezus je odkrit, saj ne želi, da bi se odločili za učeništvu in bi nas pozneje presenetila visoka cena tega. Jezus ne želi, da bi bili njegovi učenci v lasti česar koli ali kogar koli razen njega.

V Lk 14 sta v zvezi s ceno, ki jo mora plačati Jezusov učenec, omenjena dva absolutna pogoja. Prvi absolut je "kdor koli" v 26. vrstici in "kdor koli" v 27. vrstici. Zaimka "vsakdo" in "kdor koli" ne veljata za izbrane, temveč pomenita, da cena, ki jo moramo plačati, da smo lahko Jezusovi učenci, velja za vsakega posameznika, ki mu želi slediti, ne glede na njegov družbeni

položaj. Drugi absolutni pogoj je "odrekanje vsemu", kar človek ima (33. vrstica). Odreči se vsemu, da bi šli za Jezusom, ne pomeni samo fizično se odreči stvarjem, marveč tudi čustveno izpustiti vse, čemur smo se fizično odpovedali, da človeka stvari več ne vežejo. Jezus je te, ki so razmišljali, da bi mu sledili, v bistvu izzval, naj pustijo ob strani svoj načrt in sprejmejo njegovega. To pomeni, da učenec ne sme dovoliti, da bi ga kar koli oviralo pri popolni predanosti Kristusu. Jezus pričakuje, da je vsak, kdor mu želi slediti, popolnoma pripravljen, da se kadar koli odpove vsem odnosom, vsemu imetju in celo življenju samemu. Jezus od vsakogar, ki mu želi slediti, zahteva spremembo odnosa, kar vodi v vsakodnevno zavezo, da bo za vsako ceno njegov. To božansko pričakovanje je opozorilo vsakemu človeku, ki želi biti njegov učenec, naj se vzdrži poskusov, da bi Jezusa spremenil v sredstvo za doseg svojih ciljev. Jezus od svojih učencev pričakuje, da bodo svojo voljo zamenjali za njegovo in mu v celoti predali nadzor nad svojo usodo.

Bog ljubi bogate in vplivne

Bogu je prav tako mar za odrešenje bogatih in vplivnih kot za odrešenje šibkih in ubogih. Kristus je umrl za vse ne glede na njihov izvor, narodnost, spol ali družbeni položaj. Njegova kri je dovolj za odrešitev vsakega človeškega bitja iz pogube, v katero ga je pahnil njegov greh. Posledično ima vsak človek dostop do brezplačne ponudbe odpuščanja in sprejetja pri Bogu. Preprosto povedano, doseg Kristusove sprave je neomejen; splošno dostopna je tako revnim kot bogatim (Jn 3,16; 2 Kor 5,15; 1 Tim 2,3-6). Čeprav spletno iskanje besedne zveze "Božje srce za bogate in vplivne" ustvari zanemarljivo število zadetkov v primerjavi z iskanjem "Božje srce za revne" je treba poudariti, da Bog ljubi vsakega posameznika, ker ga je ustvaril po svoji podobi in ker je Kristus umrl zanj. Čeprav vsi ne bodo odrešeni, je vsak človek, ki je kdaj koli živel ali zdaj živi, imel ali ima dostop do Boga bodisi prek splošnega razodetja (narava), določenega razodetja (Božje delovanje med nespreobrnjenimi) ali posebnega razodetja (Jezus Kristus in Sveto pismo). V Apd 14,17 piše, da Bog ni ostal brez prič med ljudmi. V nebesih bodo ljudje, ki so bili v svojem zemeljskem življenju milijarderji, pa tudi ljudje, ki so živeli v popolni revščini. Med odrešenimi bodo ljudje, ki so na zemlji veljali za izredno bistre, pa tudi ljudje, ki se nikoli niso naučili brati ali pisati.

Sveto pismo omenja bogate in vplivne posameznike, ki so ljubili Boga in se ga bali. Primeri iz Stare zaveze vključujejo Abrahama, Izaka, Joba in Davida. Med novozaveznimi primeri pa so Matej (Mt 9,9), Zahej, pobiralec davkov (Lk 19,1.2), apostol Pavel (Apd 9), etiopijski evnuh (Apd 8,26-40), Kornelij, rimski stotnik (Apd 10). Ti posamezniki se niso toliko razlikovali po tem, kar so imeli, marveč po svojem predanem odnosu z Bogom kljub svojemu bogastvu.

Poleg zgornjih primerov bogatih in vplivnih posameznikov, ki jim bogastvo in moč nista ovirala odnosa z Bogom, poznamo tudi primere tistih, ki so dovolili, da jim bogastvo prepreči, da bi svoje življenje izročili Jezusu. Znan primer je bogati mladenič, ki je zavrnil Jezusovo povabilo, naj mu sledi, potem ko se je pozanimal, kaj mora storiti, da bi podedoval večno življenje. Čeprav je bogati mladenič zavrnil Jezusovo povabilo, v Mr 10,21 piše, da ga je Jezus še vedno ljubil. To, da ga je Jezus prosil, naj proda vse svoje imetje in izkupiček razdeli revnim, preden mu bo sledil, ne pomeni, da bogati ljudje ne morejo biti njegovi učenci. V tem konkretnem primeru je bila težava v tem, da je bogastvo tega bogatega mladeniča oviralo izročitev njegovega srca Bogu. Mladeničevo srce je bilo tako očarano nad lastnim bogastvom, da je to postalo predmet njegove vdanosti.

Čas našega sporočila je pomemben

Po tem, ko je bil Naaman ozdravljen gobavosti, je podal dve prošnji, ki bi danes zveneli povsem neprimerno: (1) prosil je, da bi iz Izraela v Sirijo na dveh mulah odpeljal zemljo v znamenje zaveze, da ne bo častil nobenega drugega boga razen živega Boga, ki ga je častil Izrael (2 Kr 5,17); in (2) prosil je za dovoljenje, da bi se skupaj s kraljem poklonil v Rimmonovem svetišču, vendar ne zaradi čaščenja, temveč kot del svoje službe. Konec koncev je bil kraljeva desna roka in mu je moral biti ob strani, kamor koli je šel (2 Kr 5,18).

Če ti dve zahtevi nista dovolj nenavadni, bo Elizejev odgovor na Naamanovo prošnjo danes v mnogih misijonarskih krogih vzbujal skrb. Rekel mu je namreč "Pojdi v miru" (2 Kr 5,19). Elizejev presenetljivi odgovor ni bil spodbuda za Naamana, da bi nadaljeval z malikovalskimi praksami. Elizej je najverjetneje zaupal, da bo Bog še naprej deloval v Naamanovem življenju. S svojo izpovedjo je Naaman naredil velik korak naprej na svoji duhovni poti. Sam Bog je organiziral srečanje z Elizejem. Elizej je pozdravil ta napredek in verjetno je menil, da je pametno, da ne bi prehitro nadaljeval z drugimi vprašanji vere, ki jih Naaman še ni bil pripravljen sprejeti.

Isto načelo učenja najdemo v Jn 16,12, kjer Jezus svojim učencem po treh letih in pol mentorstva reče, da jim ima še veliko razodeti, ampak tega ne bo naredil, ker vsega še ne morejo razumeti. Jezus je poznal njihovo sposobnost razumevanja nove resnice. Odločil se jim je razodeti samo to, kar je bilo po njegovem nujno zanje v tistem trenutku, drugo pa se je odločil prepustiti delovanju Svetega Duha v njihovem življenju. Ellen White svetuje: "Čeprav mora biti učitelj resnice zvest pri predstavljanju evangelija, naj nikoli ne izlije preveč snovi, ki je ljudje ne morejo razumeti, saj je zanje nova in težko razumljiva." (Evangelism, str. 202)

Uporaba

Velik del človekovega življenja se vrti okoli denarja: služenje, poraba, del zaslužka prihranimo, del damo, predvsem kot desetino in darove. Denarja in zlasti odnosa do njega ne smemo jemati zlahka. Bogati niso edini, ki se soočajo z nevarnostjo, da jih pozemsko imetje očara. Tudi revni ljudje lahko postanejo sužnji tistega, kar imajo, ali želje po več, in sicer do te mere, da obstaja nevarnost, da izpred oči izgubijo večnost.

Za kristjane je pomembno, da odnos do denarja in vsega, kar si lahko privoščimo, ne ovira odnosa z Bogom. V zvezi z denarjem moramo upoštevati dvoje: (1) krhkost pozemskih naložb: vse pridobitve, ki jih ponuja svet (užitek, varnost, moč itd.), so minljive; in (2) na dan, ko bomo stopili pred Boga in podali račun za svoje življenje, bomo ocenjeni po zdravju naših duš in ne po bogastvu našega premoženja.

Ker Bog ne gleda na zunanost, si še vedno želi, da bi bogati in vplivni postali Kristusovi učenci. Bogu ni najpomembnejše, kaj ima človek v roki, ampak kaj je v njegovem srcu. Svetopisemski primeri bogatih in vplivnih ljudi nas učijo, da je tudi ta kategorija ljudi lahko dovzetna za evangelij. Odgovornost predanih vernikov je, da molijo, da Bog neposredno deluje v procesu pričevanja, da bi dosegli vplivne nevernike, in da se prepustijo Svetemu Duhu in postanejo mostovi za njihovo doseganje.

10. SLUŽENJE NEDOSEŽENIM

1. del

Splošni pregled

Pre den je Jezus odšel v nebesa, je v svojem poslovilnem govoru svojim učencem naročil, naj bodo njegove priče med ljudmi vseh ljudstev sveta (Mt 28,19). Beseda "ljudstva" se v Mt 28,19 ne nanaša na države, ampak na "skupine ljudi". Ljudska skupina se nanaša na skupino posameznikov, ki imajo skupno zgodovino, jezik, prepričanja in identiteto. Na zemlji ni družbe, kjer naj ne bi predstavili Jezusovega evangelija in kjer naj ne bi pridobivali učencev zanj. Misijonske agencije, kot sta Global Frontier Missions in Joshua Project, ocenjujejo, da je na svetu približno 17.446 skupin ljudi, od katerih jih več kot 7.400 takšnih, ki jih evangelij še ni dosegel. Z drugimi besedami, 42 % svetovnih skupin ljudi nima avtohtonih kristjanov, ki bi lahko širili evangelij brez zunanje pomoči. Petindevetdeset od najmanj z evangelijem doseženih skupin ljudi se nahaja na območju 10/40, na katerem živijo predvsem plemena, hindujci, muslimani, budisti in nereligiozni ljudje. Nekatere od teh skupin ljudi nimajo dostopa do evangelija ali pa ga imajo zelo malo. Zaradi vse večjega vpliva sekularizma obstajajo tudi v zahodnih državah ljudje, ki jih evangelij še ni dosegel.

Razlaga

Pavel, vsestranski misijonar

V proučevanju tega tedna spoznamo pričevanje ljudem, ki s kristjani nimajo nič ali zelo malo skupnega glede verskih prepričanj in vrednot. Ljudje različnega etničnega porekla in številnih različnih verskih prepričanj skupaj živijo in delijo javno življenje. Ti ljudje imajo zaradi svojega edinstvenega nabora svetovnonazorskih predpostavk različne duhovne potrebe in želje. V tem mnogoverskem svetu smo poklicani širiti svojo vero in pridobivati učence za Kristusa. Na prvi pogled je ta naloga zastrašujoča. Zahteva, da zapustimo svoja verska območja udobja z vsemi žargoni in kodeksi, da ponovno ovrednotimo svoj odnos (stereotipe in predsodke) do ljudi s pogledi, ki so drugačne od naših. Zahteva, da se naučimo novih evangelizacijskih pristopov. Kot da to ne bi bilo dovolj, mnogi nekristjani na krščanstvo ne gledajo pozitivno. Na srečo imamo v Svetem pismu precedenčne primere misijonarskih prizadevanj, da bi dosegli take ljudi.

Po spreobrnjenju v krščanstvo se je Pavel neutrudno zavzemal za širjenje evangelija med vse narode. Vendar je uporabljal različne pristope, ki so bili odvisni od tega, ali je govoril Judom ali pogonom. Če primerjamo njegove besede Judom v shodnici v Antiohiji (Apd 13,13-43) in njegovo predstavitev evangelija poganskemu občinstvu na Areopagu v Atenah (Apd 17,16-33), vidimo, da je Pavel pokazal veliko mero občutljivosti za dani položaj in tudi za svoje občinstvo. V Antiohiji Pavel citira Sveto pismo, da bi dokazal, da so se starozavezna prerokovanja izpolnila v Jezusu. V Atenah je Pavel začel s tistim, kar je njegovo pogansko občinstvo najbolj poznalo: z oltarjem neznanemu Bogu in z izreki njihovih lastnih pesnikov namesto z vrsto svetopisemskih odlomkov. Pavel uporabi to, kar poslušalci poznajo, da jim spregovori o "Gospodarju nebes in zemlje", ki je vse ustvaril. Ni odobraval prepričanja Atencev, a jih je pohvalil, ker so verni. Ta pozitivna izjava o poslušalcih je bila morda namenjena temu, da bi si zagotovil njihovo zanimanje za preostanek govora. Čeprav ga je močno vznemirila številčnost njihovih malikov, je bil Pavel pri svojem obnašanju zadržan.

Vsakršno izkazovanje jeze in obtoževanja ljudi, ki niso poznali posebnega Božjega razodetja, bi ga prikrajšalo za dragoceno priložnost, da jim predstavi evangelij. Pomembno je poudariti, da mu občutljivost za življenjske razmere Atencev ni preprečila, da bi jih pozval k spreobrnjenju.

Zgornjo misel najbolje ponazarja objava rezultatov raziskave Marka Allana Powella iz leta 2004 o vplivu vsakdanje resničnosti ljudi na njihovo branje in razlago Svetega pisma (glej Allan Powell, "The Forgotten Famine: Personal Responsibility v Lukovi priliki o Izgubljenem sinu V Literary Encounters with the Reign of God, Sharon H. Ringe in H. C. Paul Kim, ur. [New York: T & T Clark, 2004]). V prvi fazi te raziskave je Powell anketiral dve skupini študentov teologije, eno v Združenih državah Amerike in drugo v Sankt Peterburgu v Rusiji. V eksperimentu so študenti prebrali zgodbo o izgubljenem sinu iz Lk 15,11-32, zaprli Sveto pismo in jo nato drug drugemu v svoji skupini čim natančneje povedali po spominu. Powell je odkril dve pomembni razliki v ustnem podajanju te prilike. Po eni strani se je lakote, omenjene v 14. vrstici, spomnilo le šest odstotkov ameriških študentov, v Sankt Peterburgu pa jo je omenilo 84 odstotkov učencev. Po drugi strani je 100 odstotkov ameriških učencev poudarilo, da je izgubljeni sin zapravil dediščino, medtem ko se je te podrobnosti spomnilo le 34 odstotkov ruskih učencev. Za ameriške študente je omemba lakote dodatna podrobnost, ki zgodbi ne doda ničesar bistvenega. Ker v zadnjem času niso doživeli lakote, so vsi poudarili zapravljanje bogastva kot neodgovorno ravnanje. Za ruske učence, ki so živeli in sodelovali z nekaterimi preživeli iz 900-dnevnega obleganja mesta Sankt Peterburg s strani nacistične vojske leta 1941, ki je sprožilo lakoto, zaradi česar je umrlo do 670.000 ljudi, pa je bila omemba lakote pomembna podrobnost, ki je zgodbi veliko dodala. Ta poskus je dobra ponazoritev potrebe po prilagajanju našega sporočila poslušalcem tako po slogu kakor vsebini – kakor je to storil tudi Pavel v Atenah.

Potreba po inovaciji v misijonskem delovanju

V primerjavi s svojimi sodobniki je bil Pavel nekonvencionalen v svojem delovanju, zlasti v Atenah. Lahko bi ga opisali celo kot avantgardnega, ko je šlo za potrebo po vsestranskem in prilagodljivem poslanstvu. Danes obupno potrebujemo njegove edinstvene misijonarske lastnosti. Sodobni Areopag obstaja v različnih delih in oblikah v številnih mestnih središčih. Lahko je mestni trg, park, ulični vogal, nakupovalno središče, univerzitetni amfiteater ali kavarna. Cerkev potrebuje vernike z ustreznimi darovi, talenti, osebnostmi in ustvarjalnostjo, ki so opolnomočeni in gredo na delo v taka središča. Vernikom, ki so usposobljeni za vstop v netradicionalne sfere, in angažiranim nekristjanom je treba dati proste roke za raziskovanje novih načinov oznanjanja evangelija, tudi če se ti načini sprva zdijo nekonvencionalni.

Božja prošnja Abrahamu, naj žrtvuje Izaka, sina, po katerem je Bog obljubil, da ga bo naredil za očeta mnogih narodov, je bila nekonvencionalna (1 Mz 22). Elizejevo povelje Naamanu, naj gre v miru, potem ko je Naaman izrekel svoji dve nenavadni prošnji (2 Kr 5), je bilo v najboljšem primeru zelo zaskrbljujoče (glej nauk prejšnjega tedna). Ko je Bog rekel Izaiju, naj se tri leta slečen in bos sprehaja po mestnih ulicah in razglaša sporočilo o pogubi za judovske zaveznike, je bilo res nenavadno (Iz 20,2-4). Pomislite na zadrego, ki jo je lahko občutil Miha, ko je Bog od njega zahteval, naj ne le hodi gol, ampak naj tudi joče kot šakal in skovika kakor sova (Mih 1,8)! V luči teh svetopisemskih precedensov: "Če Sveto pismo beremo v njegovem kontekstu, ponuja veliko izjav in primerov, ki kažejo, da Bog odobrava metode poslanstva, ki so lahko v nasprotju z našimi udobnimi praksami. Široko branje in jasna

svetopisemska besedila ... kažejo, da je Bog bolj odprt in ustvarjalen kakor mi. Če je tako, ne smemo hitro obsojati tega, kar je drugačno ali neprijetno." (Jon Paulien, "Unpredictable God: Creative Mission and the Biblical testimony in a Man of Passionate Reflection, Bruce L. Bauer, str. 85) Namesto da še naprej orjemo misijonska polja na tradicionalne načine, moramo biti prilagodljivi, iznajdljivi in odprti za nove in celo neznane pristope k Božjemu poslanstvu. Poslanstvo izvira od Boga in On je še vedno njegov izvor. Zato moramo biti odvisni od njega. Tako kot kralj Jozafat se tudi mi vedno obračajmo k Bogu z besedami: "Ne vemo, kaj naj storimo: vate so uprte naše oči!" (2 Krn 20,12). Če smo iskreni, nam bo Bog razodel svojo voljo. Morda njegov način ne bo konvencionalen, tako kot je bilo Josafatu naročeno, naj pošlje svojo vojsko v vojno s petjem. Toda nekaj je gotovo: opravljanje poslanstva in služenje na Božji način in z Božjo močjo bo doseglo njegov odrešilni namen dosega vseh segmentov družbe.

Uporaba

Na vse ljudi vplivajo in jih omejujejo predpostavke njihovih kultur in pogledi na svet. To pomembno dejstvo je treba upoštevati pri našem predstavljanju evangelija. Pavlovo delovanje nam ponuja dober primer ozaveščanja nekristjanov. V nadaljevanju je nekaj osnovnih načel, pomembnih za naše poslanstvo njim, ki niso bili izpostavljeni evangeliju:

1. Kultura ljudi z njihovimi globoko zakoreninjenimi svetovnonazorskimi predpostavkami je njihov edini referenčni okvir. Ljudi ne moremo soočiti s stvarmi, ki so zunaj njihovega referenčnega okvira, in pričakovati, da se bodo nanje odzvali pozitivno. Zato je bistveno, da smo vedno občutljivi na vsakdanjo resničnost ljudi, ki jim pričujemo.
2. V odnosu do nekristjanov moramo delovati zadržano in spoštljivo. Pomemben vpogled v njihovo razmišljanje lahko dobimo s preučevanjem njihovih sistemov prepričanij in pogovorom z njimi, da bi našli skupne točke, ki bi jih lahko uporabili kot stične točke za predstavitev evangelija.
3. Osredotočiti bi se morali tudi na občutene potrebe in želje naših poslušalcev ter jim pokazati, kako Kristus odgovarja nanje. Ne smemo dovoliti, da bi naše lastne kulturne perspektive ovirale način, kako se Bog želi prek nas predstaviti nekristjanom. Pomembno je, da se pri predstavljanju evangelija vzdržimo predpostavke, da naša publika ve o Bogu to, kar vemo mi, da jim je mar za vrednote, ki so pomembne nam, da razumejo pojem greha kakor mi in da se počutijo krive ter potrebujejo Božje odpuščanje.
4. Nazadnje se moramo obvarovati pred tem, da bi razvodeneli svoje sporočilo, ko ga prilagajamo občinstvu. Namen evangelija je izzvati vidike vseh svetovnonazorskih predpostavk, ki niso v skladu s Svetim pismom.

11. SLUŽENJE NEDOSEŽENIM

2. del

Splošni pregled

Čeprav je bil Evangelij po Mateju napisan posebej za judovsko občinstvo, je prisotnost poganov v Jezusovi bližini ponavljajoča se tema pripovedi, včasih v nasprotju s predanostjo Izraelcev. Medtem ko na primer magi (perzijski astrologi) prehodijo dolgo pot, da bi počastili resničnega izraelskega kralja, se veliki duhovniki in pismouki (Herodovi modreci) za to ne potrudijo. Jezus pohvali vero rimskega stotnika kot večjo od vere Izraelcev (Mt 8,10). Poganska usmrtilvena četa je prva, ki po Jezusovem križanju prizna, da je Božji Sin (Mt 27,54). Na ta svojstven način Matej poudarja tri stvari: (1) Božji odrešilni načrt je vedno vključeval vse narode na zemlji; (2) pogani niso neobčutljivi za delovanje Svetega Duha in (3) odstranitev etničnih, kulturnih in verskih predsodkov, da bi druge ljubili in jim služili kot je to počel Kristus, je predpogoj za učinkovito medkulturno služenje. Tako je Matejev evangelij poleg poziva h globalnemu poslanstvu tudi sporočilo o etnični spravi v Kristusu.

Tudi drugi pisci evangelijev poudarjajo pomembne Jezusove stike s pogani: svoje delovanje je razširil na pogansko regijo Gadarenov (Mr 5,1), ozdravil je služabnika rimskega stotnika (Lk 7,1-10) in služil v samarijanskem mestu (Jn 4). Jezusovi stiki s tujci razkrivajo, da je Božje kraljestvo namenjeno vsem narodom, tako Judom kakor poganom. Jezus je na praktičen način pokazal, da je Bog vedno hotel svojo ljubezen in odpuščanje razširiti na vse narode.

Razlaga

Božje misijonarsko srce za ljudstva v starozaveznih časih

Bog si je vedno želel zaveznega odnosa z vsemi človeškimi družbami. Ni mu bilo le do rešitve Izraelcev, ampak je prek Abrahama nameraval svojo zveličavno milost razširiti na vse narode (1 Mz 12,1-3). Vabilo Abrahamu, da bi bil blagoslov vsem narodom, enoznačno kaže, da vključitev teh narodov v Božji odrešitveni načrt ni bila naknadna zamisel. Božja želja, da bi pogani (narodi sveta) izkusili njegovo odrešenje, ni bila njegov načrt B. Stoletja po tem, ko je poklical Abrahama, je Bog enako vabilo namenil Abrahamovim biološkim potomcem (Izrael), da bi bili narod duhovnikov vsem narodom (2 Mz 19,6). Bog je Izraelce večkrat spomnil, da kot ljudstvo niso bili izbrani, ker bi bili najboljši med narodi (npr. 5 Mz 7), temveč ker jih je ljubil. Izrael je bil izbran, da bi bil sredstvo, po katerem bi drugi narodi spoznali in častili Boga. Izrael naj bi bil luč drugim narodom. V Jer 2,3 je Izrael omenjen kot prvi sad Božje žetve, kar pomeni, da je bila zunaj Izraela večja žetev. Že od trenutka, ko je Bog poklical Abrahama, naj postane njegov zastavonoša, je bil njegov načrt prinesti odrešenje tako Judom kot tudi poganom. Izraela kot naroda torej Bog ni izbral, da bi izključil vse druge narode. Pričevanje Stare zaveze je prepredeno z zgodbami o poganih, ki so Izraelovega Boga sprejeli za svojega Boga. Takšni primeri so Rahaba, Ruta, Hetit Urija in kraljica iz Sabe.

Čeprav je Bog izbral Izraelce kot narod, da bi bili njegovi predstavniki, posredovanja svojega odrešilnega načrta ni prepustil samo njim. Na mnoge druge načine se je Bog neustavljivo razodeval ljudem drugih narodov. Ellen G. White je napisala o tem tako: "Zunaj judovskega naroda so bili ljudje, ki so napovedali prihod božanskega učitelja. Ti ljudje so iskali resnico, zato jim je Bog podaril Duha navdihnjenja. Kakor zvezde na temnem nočnem nebu so

se drug za drugim pojavljali takšni učitelji. S svojimi preroškimi besedami so prižigali upanje v srcih številnih poganov." (Hrepenenje vekov, str. 15)

Melkizedek, kanaanski duhovnik kralj, je eden od takih Neizraelcev, ki ga je Bog dosegel brez posredovanja drugih ljudi. Melkizedek je bil duhovnik Najvišjega Boga (El Elyon). Opis Melkizedekovega srečanja z Abrahamom v 1 Mz 14,14-24 je zelo poučen. Abraham svojega Boga, Jahveja, na tri načine poistoveti z El Elyonom. Prvič, združil je obe božanski imeni – Jahve in El Elyon – z gesto, ki nakazuje, da gre za istega Boga (1 Mz 14,22). Drugič, Abraham je Melkizedekov opis El Elyona predal Jahveju: je Stvarnik nebes in zemlje (1 Mz 14,22). Tretjič, Abrahamovo sprejetje Melkizedekovih blagoslovov in njegov dar desetine kanaanskemu duhovniku kažete, da je Abraham priznaval Melkizedekovo duhovništvo (1 Mz 14,19.20). Bog je Melkizedeka izbral, "da bi bil njegov predstavnik med takratnim ljudstvom, čeprav je pripadal kanaanski skupnosti." (Jacques B. Doukhan, Genesis, Seventh-day Adventist International Bible Commentary, 2016, str. 214)

Pomembno je poudariti, da zaradi Božjega nenehnega misijonskega doseganja njegovih stvarstev na različne načine udeležba vernikov v poslanstvu ni nepomembna. Besedilo v Mt 28,18-20 in 1 Pt 2,9 poudarjata, da je pridobivanje učencev za Kristusa temeljni razlog našega obstoja kot cerkve in kot posameznih vernikov. Za nas je prednost, da smo Božji sodelavci pri tem, kar bi lahko odlično opravil tudi brez našega sodelovanja. Tudi zavedanje, da je Bog pred nami in pripravlja zemljo za setev evangeljskega semena, je dodatna spodbuda, da sprejmemo privilegij, ki nam ga milostno podeljuje, da smo del njegove ekipe.

Božje misijonsko srce za novozavezna ljudstva

Omenili smo že, da je Jezus večino svojega javnega delovanja opravljal na judovskem ozemlju, kljub temu pa je v evangelijih zapisano veliko njegovih osebnih srečanj s pogani. Jezus gre celo tako daleč, da izjavi, da ima druge ovce zunaj judovske skupnosti (Jn 10,16). Z Jezusovim življenjem in služenjem ter njegovim naročilom svojim sledilcem, naj učijo vse narode (Mt 28,18-20; Apd 1,8), so prvi kristjani postopoma razumeli, da se bo Božja zavezna obljuba, da bo kot svoje dediče sprejel ne le Abrahamovih potomcev, marveč tudi ljudi vseh drugih narodov, uresničila s pričevanjem cerkve. S spreobrnjenjem Kornelijeve družine (Apd 10) se je v življenje nastajajoče krščanske skupnosti prebilo nekaj novega. Ta dogodek in poznejše dolgotrajno razpravljanje o pomenu te nove stvari, ki jo je storil Bog (Apd 15), sta zgodnjo cerkev prepričala, da Bog želi, da sprejmejo pogane v skupnost vernikov kot popolne upravičence Božjega odrešilnega dela v Kristusu. Z ničimer niso mogli razveljaviti tega božanskega odloka. Nasprotno, zdaj je bila njihova odgovornost, da pri širjenju evangelija nikogar ne spregledajo.

Kot vključujoče Božje ljudstvo, poklicano iz vseh narodov v eno duhovno celoto (1 Pt 2,9), je bila cerkev poklicana in usposobljena s Svetim Duhom ter pooblaščena, da opravlja nalogo poslanstva, ki je biti luč narodom, kar Izrael kot narod ni uspel postati. V 1 Pt 2,9 je torej jasno zapisano, da je celotna krščanska skupnost posebna Božja last med vsemi narodi zemlje. Ta vrstica združuje trditev o identiteti vernikov kot Božjega izvoljenega in svetega ljudstva zaveze z odgovornostjo oznanjevanja čudovitih Božjih dejanj vsem, ki svojega življenja še niso izročili gospostvu Jezusa Kristusa.

Pavel je prepričan v svoje apostolstvo med pogani (Rim 11,13; Rim 15,16; Gal 2,7) in opogumljen s sklepi jeruzalemskega koncila (Apd 15) večino svojega služenja posvetil poganom. Njegova neomajna predanost temu poslanstvu je evangelij pognala zunaj meja naroda. Božji cilj, s katerim je Pavla pooblastil, naj doseže nedosežene pogane, je bil pokazati, da je njegova ponudba odrešenja namenjena vsem ljudem.

Uporaba

Ker poznamo Božjo namero, da bi vsaka skupina ljudi doživela njegovo odrešenje, smo se poklicani lotiti njegovega poslanstva. Tako kot je bilo Izraelu kot narodu naročeno, naj bo luč poganom, je tudi nam kristjanom – ali duhovnemu Izraelu – naročeno, naj bomo Božji ambasadorji ljudem, ki še niso sprejeli Jezusa za svojega Gospoda in Odrešenika (Mt 28,18-20; 2 Kor 5,20). Kristusovi učenci imajo očitno dolžnost do nedoseženih. Dobra novica je, da nam ni treba nujno iti na konec sveta, da bi jih našli. V vsakem življenjskem kontekstu obstajajo ljudje, ki se še niso odzvali na evangelij. Lahko so naši sosede, sodelavci, sošolci, stranke, pacienti ali učenci. Lahko jih srečamo kot priseljence, begunce, mednarodne študente, diplomate ali mednarodne poslovneže. Ne glede na družbeno, kulturno in versko ozadje nedoseženih, s katerimi se srečujemo in jim služimo, se moramo zavedati, da ne moremo učinkovito služiti nobeni skupini ljudi, če se najprej ne osvobodimo stereotipov, predsodkov in diskriminacije do njih. Zato moramo moliti, da bi nas Bog osvobodil takšnih predsodkov.

12. ESTERA IN MORDOHAJ

Splošni pregled

Esterina knjiga je edinstvena zaradi več razlogov. Eden od teh razlogov je, da v njej ni izrecne omembe Boga. V celotni pripovedi Bog ni nikjer omenjen – ne omenjajo ga niti judovski liki, niti junaki zgodbe, niti nejudovski liki. Kljub tej nenavadnosti pa knjiga vsebuje dragoceno modrost za tiste, ki sledijo Jezusu in želijo deliti svojo izkušnjo z Bogom v svetu, v katerem mnogi niso odprti za izrecno izražanje vere.

Ko ljudje v cerkvi razmišljajo o poslanstvu ali se o njem pogovarjajo, se pogosto osredotočajo na nedvoumna dejanja, usmerjena v vero, torej bodisi na evangelizacijska srečanja, razdeljevanje verske literature, svetopisemsko proučevanje ali druge oblike misijoniranja. Te stvari zahtevajo določeno stopnjo svobode in povezanosti s skupnostjo, da bi lahko spodbujale kakršno pomembno preobrazbo. Kaj pa kraji, kjer vlada ne dovoljuje verskih dejavnosti? Kaj pa območja, kjer ljudi takšne dejavnosti sploh ne zanimajo? Cerkev takšnih okolij pogosto ne upošteva. Toda kraji, ki ustrezajo temu opisu, predstavljajo precejšen del svetovnega prebivalstva. Ta teden bomo skozi prizmo Estere in Mordohaja videli, da Bog želi, da smo ustvarjalni pri pričevanju tudi v krajih in prostorih, ki niso odprti za odkrito misijonsko delo.

Razlaga

Zgodba o Esteri in Mordohaju je podobno kakor zgodba o Danijelu ali zgodba Jožefu opomin Božjim sledilcem, da jim ni treba biti pastor ali verski voditelj, da bi služili Božjemu poslanstvu. Ta poročila so v Svetem pismu zato, da bi pokazala, da lahko Božje ljudstvo z javno službo po državnih uradnikih in drugih državnih organih služi in vpliva na družbo tako, da pritegne ljudi k Božji ljubezni.

Ester in Mordohaj sta lahko rešila življenje tisočih ljudi, ker sta bila zvesta vrednotam in modrosti, ki so jima jih posredovali njuni judovski predniki. Ko beremo svetopisemske zgodbe, pogosto zamolčimo podrobnosti in ne prepoznamo vedno intenzivnosti nekaterih situacij, kot je tudi v primeru Estere in Mordohaja. Ester in Mordohaj sta se znašla v izredno stresni in negotovi situaciji. Če bi pridigala ali se vključila v neposredne misijonske dejavnosti, to ne bi služilo večjemu Božjemu poslanstvu, ki je bilo pritegniti ljudi v ljubeče odnose. Potreben je bil pogum, da se spričo smrti zavzameta za življenje. To stališče sta zavzela v razmerah, v katerih sta bila del manjšinske skupine, ki je bila v cesarstvu premalo cenjena. Zaradi Božjega vpliva in pripravljenosti Estere in Mordohaja, da sta sprejemala modre odločitve v širšem Božjem načrtu za človeštvo, sta lahko bila kraljica in njen posvojitelj v blagoslov ljudem in s tem del trenutka v zgodovini, ki se je prenesel v zgodovino na straneh Svetega pisma in s praznovanjem praznika Purim (Est 9,18-32).

Mnogi, ki berejo to snov za preučevanje Svetega pisma, živijo v krajih, kjer imajo veliko verske svobode in jim ni treba skrbeti, da bi bilo njihovo življenje ogroženo, če bi razkrili svojo vero. Drugi po svetu pa ne uživajo tega razkošja. Številni Jezusovi sledilci trenutno živijo v razmerah, v katerih bi zaradi odkritega sledenja Bogu pristali v zaporu ali ogrozili svoje življenje in življenje svojih družin. Kljub tej nevarnosti nekateri od teh aktivno delujejo na vplivnih mestih. Bog jih kliče, da živijo svojo vero na načine, ki se mnogim od nas morda ne zdijo kot poslanstvo. Možno je, da je najboljši način služenja teh ljudi, da se izogibajo odkritemu izražanju svoje vere. Namesto tega s svojim tihim delom v ozadju vplivajo na

ravnanje z ljudmi in pripomorejo k njihovemu razcvetu. To delo ni nič manj pomembno od jasnega predstavljanja evangelija, ki ga drugi opravljajo v razmerah, v katerih imajo več svobode. Pogum, ki je potreben, da ostaneš zvest v razmerah, v katerih tega ne moreš storiti odkrito, je pogosto očitno izjemen. Šele na novi zemlji bomo vedeli, kako so ti ljudje vplivali na nešteto življenj po vsem svetu.

Iz zgodbe o Esteri in Mordohaju se lahko naučimo še enega misijonskega nauka. Ne Estera ne Mordohaj nista bila izobražena teologa ali pastorja. Bila sta običajna človeka, ki sta prišla na pomembne položaje v tedanjem cesarstvu (Est 2,7). Nista vedela, kako pomembna bo njuna vloga. Iz zgodbe je razvidno, da sta tako Estera kot Mordohaj delala in živela pošteno (Est 2,19-23; Est 4,15.16). Kljub izzivom, ki jima jih je nalagalo življenje, sta ostala predana delavca za Boga in si pridobila sloves zaradi svoje marljivosti in poštenosti (Est 6). Ko so se dejavnosti ljudi okoli njiju (zlasti Hamana in njegovih pristašev) zarotile proti njima in njunem narodu, je njun ugled postal ključnega pomena za njuno preživetje.

Če Estera ali Mordohaj ne bi bila odgovorna človeka, ki sta pošteno služila ljudem okoli sebe, bi bila zgodba povsem drugačna. Njuna integriteta jima je omogočila, da sta lahko prosila za usluge in odkrito govorila, ko je šlo za vprašanje življenja in smrti (Est 5,8; Est 7,3.4). In v tistem trenutku nista bila le slišana, temveč so jima tudi prisluhnili (Est 8).

V tem je nauk za nas danes. Večina Jezusovih sledilcev ni zaposlenih v krščanski adventistični cerkvi. Še manj jih zaseda položaje pastorja, učitelja ali starešine. A glede na zgodbo o Esteri in Mordohaju pogosto niso uradni delavci tisti, ki imajo v skupnosti največji vpliv. Običajno ima največji misijonarski potencial povprečen član cerkve, ki morda dela v posvetnem podjetju ali v državni upravi. Nikoli ne smemo podcenjevati vloge, ki jo lahko imajo naši odnosi z ljudmi na dolgi rok. Zgodovina Božjega poslanstva je polna zgodb, mnoge še niso bile povedane, ki so podobne Esterini in Mordohajevi. Čeprav večina Jezusovih sledilcev morda ni na tako odmevnih položajih, kot sta bila Estera in Mordohaj, so še vedno na krajih in v prostorih, kamor pastorji in drugi zaposleni v cerkvi nimajo dostopa.

V teh prostorih in krajih bo ugled osebe, ki ohranja visoko raven poštenosti in skrbnosti na delovnem mestu, pritegnil ljudi v spoštljiv odnos, kar ustvari možnosti za številne vplivne priložnosti. Včasih omenjanje Boga ni to, kar je potrebno, da bi ljudi pritegnilo k življenju, ki ga Bog želi za vse človeštvo. Nujno je, da se spomnimo na to resničnost in da na to spomnimo tudi ljudi okoli nas.

Če bi v Svetem pismu prešteli vse zgodbe o zvestih Božjih sledilcih, bi bili presenečeni, koliko zgodb govori o običajnih ljudeh, ki živijo svojo vero v vsakdanjem okolju. Sveto pismo dokazuje, da je Božje poslanstvo namenjeno vsem ljudem in da lahko vsak človek sodeluje v tem poslanstvu. Za to ni nujno, da mora oseba pustiti za seboj svojo poklicno pot na področju, ki ni cerkveno delo. Pravzaprav v večini primerov mora več ljudi videti svoja obstoječa delovna mesta kot svoje misijonsko področje. To razumevanje ne zahteva vedno, da očitno evangelizirajo svoje sodelavce. Pogosto pomeni, da delajo pošteno in neoporečno ter omogočajo, da se odnosi, ki izhajajo iz takšnega pristopa, naravno razvijejo. Obstaja velika verjetnost, da se bodo ljudje, ki tako pristopajo k zadevi, občasno znašli v situacijah, ki zahtevajo pogum in odločitve, ki bodo imele vpliv daleč preko njih samih. Življenje v odnosu z Bogom jih bo pripravilo na takšne situacije.

Uporaba

Cerkev mora redno moliti za ljudi, ki živijo v krajih, kjer je odkrita pripadnost njihovi veri nevarna. Cerkev mora moliti, da bo Bog ljudem v takih krajih dal pogum, da bodo živeli svojo vero na ustrezen način v danem okolju. Cerkev mora redno posredovati pri prestolu milosti za tiste, ki so v razmerah brez svobode, in moliti, da bi nekako prek svojega vpliva lahko spoznali Božjo ljubezen in življenje, ki ga Bog želi za vse človeštvo. Zelo dragoceno bi bilo, če bi v cerkvi vsak mesec namenili en teden za bolj namerno molitev v tej smeri.

Skupaj moramo ustvarjalno spodbujati vse Božje sledilce, ki niso uradno zaposleni v cerkvi. Priznati moramo njihovo služenje na različnih področjih vpliva, ki jih imajo. Cerkev bi morala vlagati tudi v usposabljanje, ki se osredotoča na to, da pomaga vernikom razumeti, kako je njihovo delo lahko misijonsko, ne da bi nujno zahtevalo izrecno pričevanje. Generalna konferenca ima vire in osebje, ki se je resno ukvarjalo s pristopom "šotorjenja" v poslanstvu in to tudi izvajalo. Ti ljudje so lahko kontaktne osebe za takšno usposabljanje. Če bi v molitvi bolj načrtno razmišljali o tem, kako bi lahko bili verniki pri svojem rednem delu usmerjeni v poslanstvo, bi se močno spremenilo širjenje evangelija po svetu.

13. KONEC BOŽJEGA POSLANSTVA

Splošni pregled

Drugi Jezusov prihod, ki vodi k obnovitvi zemlje, je vrhunec svetopisemske zgodbe. Razodetje 21 in 22 bi lahko opisali kot dokončni "srečni" konec. V nekem smislu je to primeren opis. S tega vidika sta drugi prihod in nova zemlja konec Božjega poslanstva. Konec je večno življenje v sreči in veselju z Bogom. V drugem smislu pa ta konec ni "konec", temveč začetek ali nadaljevanje tega, kar je Bog namenil človeštvu in zemlji, začetek, v katerem odrešeni poglobljajo svoje razumevanje Boga in njegovega značaja skozi vso večnost.

Morda bo koristno, če si Božje razodetje predstavljamo v treh fazah, pri čemer vsaka faza zahteva različne opredelitve "poslanstva". (1) Prva faza obsega stvarjenje sveta in Božjo interakcijo s svojimi ustvarjenimi bitji v Edenu. Že v Edenu je bil namen Božjega poslanstva po ljubečih odnosih razkriti, kdo Bog je. A greh je to resničnost spremenil in pripeljal do sveta, v katerem živimo, sveta, polnega bede, bolečine, trpljenja in smrti. (2) Zaradi te velike spremembe je Božje poslanstvo moralo pridobiti nove elemente, predvsem potrebo po utelešenju, ki je privedlo do Jezusovega življenja, smrti in vstajenja. Utelešenje omogoča prihodnjo resničnost nove zemlje. (3) Zadnja faza Božjega poslanstva doseže svoj vrhunec ob drugem prihodu.

Vendar drugi prihod ne pomeni konca človeštva ali Božje zgodbe. Večno življenje bi bilo nesmiselno, če bi drugi prihod napovedoval zgolj konec zemeljske zgodovine. Namesto tega je večnost nov začetek neskončnih možnosti.

Razlaga

Adventisti sedmega dne v naših cerkvah in v našem oznanjanju upravičeno poudarjamo Jezusov drugi prihod. Svet obupno potrebuje sporočilo upanja, ki ga zagotavlja Jezusov drugi prihod. Enako pomemben je svetopisemski opis nove zemlje, ki ni nebeško kraljestvo v oblakih, temveč ponovno ustvarjena zemlja, ki je v marsičem podobna našemu sedanjemu svetu. Bistvena razlika med novo zemljo in sedanjo zemljo je v tem, da ni več težav zaradi greha in smrti.

Od trenutka, ko sta Adam in Eva izbrala pot, ki je bila v nasprotju z ljubečo potjo, ki jo je pokazal Bog, sta se človeštvo in zemlja kot celota soočala s trpljenjem in smrtjo. To ni usoda, ki bi jo Bog želel za človeštvo, a je bila možna v svetu svobodne volje, ki je nujna za obstoj ljubezni. V današnjem svetu se trenutno nahajamo v tej fazi Božjega poslanstva. Kot priča Sveto pismo, je Božje poslanstvo vključevalo tudi to, da se je ljudem na zemlji skozi zgodovino razodeval na številne načine. Dokončno se je razodel na zemlji z utelešenjem Jezusa, Božjega Sina (Jn 1,1-14). Z utelešenjem je bil izpolnjen ključni del Božjega poslanstva, namreč Jezusovo življenje, smrt in vstajenje, ki so človeštvu omogočili večno življenje.

Kljub Jezusovemu izrednemu dejanju ljubezni in odrešenja pred približno 2000 leti smo še vedno ujeti v grozote tega sveta. Božje poslanstvo, da nas popelje v večno življenje v ponovno ustvarjenem svetu, je še vedno v prihodnosti. To, kar je Bog storil z utelešenjem, se bo dokončno izpolnilo v vstajenju vernih, ki bodo skupaj s tistimi, ki živijo v odnosu z Bogom, preneseni, ko se Jezus vrne (1 Kor 15,12-34). Vendar tudi ta izid ni dokončna izpolnitev Božjega odrešenja. Do tega pride, ko bo zemlja ponovno ustvarjena, kakor je opisano v Razodetju 21 in 22.

Božje poslanstvo je osredotočeno na odnose in v Raz 21 in 22 bralci dobimo vpogled v Božjo željo, da bi bil v večnosti z nami v bolj oprijemljivi obliki. Raz 21 in 22 govori o tem, da Bog prebiva z ljudmi na zemlji (Raz 21,3; Raz 22,4). To sobivanje božanstva s človeštvom je končni cilj sedanjega Božjega poslanstva, ki se nanaša na nas. Ne moremo si predstavljati, čutiti in razumeti, kako bo videti življenje z Bogom iz oči v oči, saj je to zunaj naše domišljije, vendar je po opisu v Svetem pismu to nekaj čudovitega, nekaj, kar naj bi bralce navdihnilo, da si želijo odnosa z Bogom že zdaj.

S tega vidika bi lahko trdili, da je Božje poslanstvo na novi zemlji končano. Načrt odrešenja se je na tej stopnji dejansko uresničil. A vendar se zdi, da se na neki ravni Božje poslanstvo nadaljuje onkraj tega, kar si kot ljudje sploh lahko predstavljamo. Je nova zemlja konec ali začetek? Je oboje.

Zavedati se moramo, da smo ustvarjena bitja. Zato nikoli ne moremo trditi, da smo vsevedni, kakor je Bog. Takšno spoznanje pomeni, da bomo ljudje večni učenci, ki bomo nenehno rastle v razumevanju, kdo je Bog in kdo smo mi v odnosu do Boga, drug do drugega in do zemlje. Če bi torej Božje poslanstvo opredelili kot Božjo željo, da bi človeštvu razodel svojo ljubezen in da bi se ta ljubezen ustvarjalno ponovila, potem Božje poslanstvo ne bi imelo konca, temveč bi bilo večna, stalna resničnost.

Takšno razumevanje bolj ustreza svetopisemskemu opisu Boga kakor trditi, da bo nova zemlja konec njegovega poslanstva. Nova zemlja bo nov začetek, ki gradi na tem, kar je bilo prej, vendar se večno spreminja v smeri globlje in bolj smiselne ljubezni znotraj odnosov. V tem smislu je Božje poslanstvo večna dejavnost, pri kateri imamo privilegij sodelovati. Konec določene faze Božjega poslanstva se torej zgodi ob drugem prihodu. Ta konec pa vodi v naslednjo fazo Božjega poslanstva. Nova zemlja torej ni zgolj zaključek, temveč nadaljevanje.

Nova zemeljska faza Božjega poslanstva je prav tako čas obilja in veselja, ki izpolnjuje Božji namen za človeštvo, kakor piše v Jn 10,10. Nova zemlja je opisana kot raznolika, saj njeno prebivalstvo sestavljajo ljudje iz različnih kulturnih okolij (Raz 21,24). Janez, pisec Razodetja, pod božanskim navdihom opisuje odrešene, ki skupaj veselo jedo in pijejo, uživajo sadove drevesa življenja in živo vodo, ki priteka z Božjega prestola (Raz 21,6; Raz 22,2). Nova zemlja je kraj, ki daje vtis ustvarjalnosti, ki presega našo najbolj divjo domišljijo. Bog bo tam med ljudmi, se pogovarjal z nami, ustvarjal nove zamisli in skupaj z nami izkazoval ljubezen na nove načine. Zato ni čudno, da je bil Janezov odziv takojšnja prošnja, naj Bog hitro pride (Raz 22,20). Enaka želja nas danes navdihuje, da z drugimi delimo veselo sporočilo o Božjih načrtih za odrešene v večnosti.

Uporaba

Adventisti sedmega dne so ponosni, da je sporočilo o drugem prihodu v ospredju njihove identitete. Za to sporočilo moramo biti hvaležni in ga deliti s svetom okoli nas. Nobenega dvoma ni, da je to sporočilo tisto, ki ga svet nujno mora slišati.

Toda resnica o drugem prihodu presega širjenje sporočila. Človeštvo mora tudi videti, kaj pomeni živeti v sedanosti z upanjem na drugi prihod in novo zemljo. Vera v svetopisemski opis bi morala voditi k več kot le evangelizacijskim pridigam. Voditi bi morala k radikalno drugačnemu načinu življenja v sedanosti. Ljudi, ki berejo Raz 21 in 22 ter razumejo odnosno lepoto, ki jo prikazuje, bi moralo to že zdaj pritegniti k takšnemu življenju. Zaradi vpliva greha in smrti obstajajo omejitve, vendar te omejitve ne izključujejo možnosti deljenja utrinkov nove zemlje. Kdor je na lastni koži izkusil Božjo ljubezen in verjame v svetopisemske obljube, že zdaj živi večno življenje.

Ko bosta upanje na drugi prihod in resničnost nove zemlje postala del našega načina življenja, bomo verniki doživljali vsakodnevno življenje z vidika upanja sredi sveta, ki se lahko zdi brezupen. Ta perspektiva lahko verniku pomaga pri doživljanju in deljenju veselja in miru, ki se bosta kazala v prijaznosti, potrpežljivosti in nežnosti do drugih. Takšna perspektiva lahko navdihne človeštvo, da uporabi svoje talente in darove, da ustvarjalno živi Božjo ljubezen, kakor jo je Bog od začetka namenil človeštvu. Živeti takšno življenje ljubezni zdaj, kaže, da zvesti Božji sledilec priznava, da je Božja pot cesta, ki vodi k obilnemu življenju. Poleg tega ta izbira kaže, da bodo Božji sledilci v polnosti uživali novo zemljo.